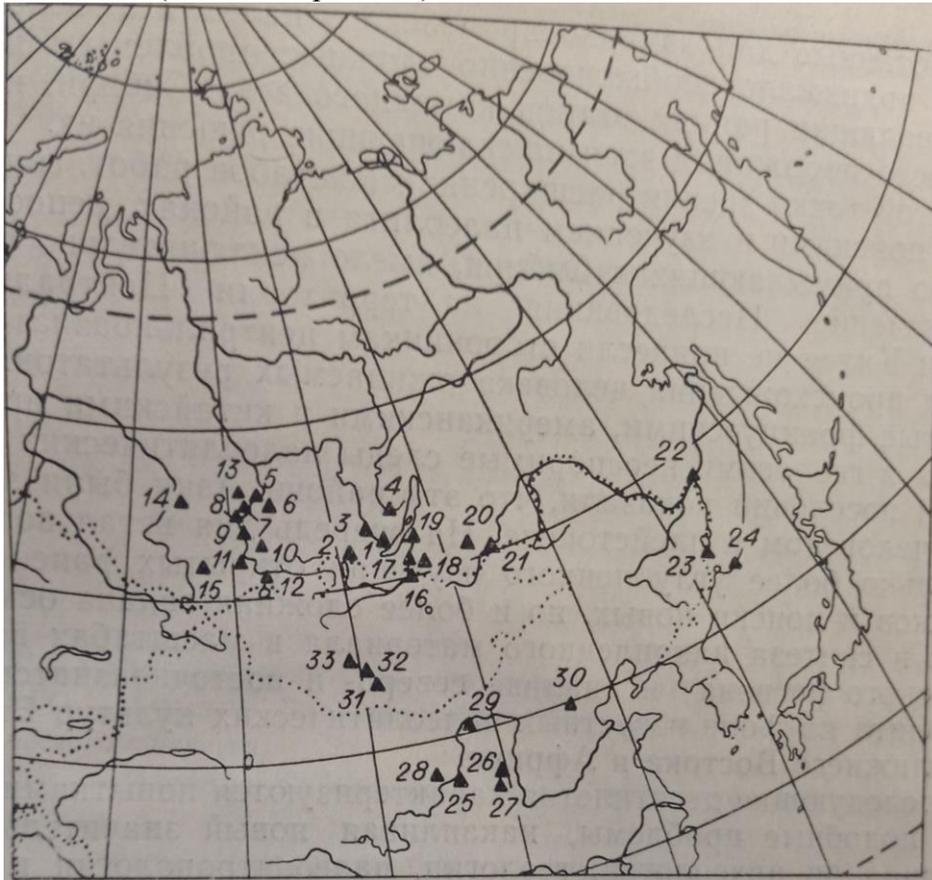

ПАЛЕОЛІТ СХІДНОЇ АЗІЇ, КИТАЮ І ЯПОНІЇ

Мапа палеолітичних поселень ПІВНІЧНОЇ, ЦЕНТРАЛЬНОЇ І СХІДНОЇ АЗІЇ
(за В.Є. Ларічевим)

Карта палеолитических поселений Северной, Центральной и Восточной Азии, открытых к 1930 г.

1 — Военный госпиталь, Кайская гора, Верхоленская гора, Ушканка, Глазково; 2 — Монды; 3 — Мальта, Бадай I; 4 — Бирюльское, Хабсагай, Манзурка, Сорокинская часовня; 5 — Кубеково, Коркино, Ладейки, Коровий лог I—III, Кача (Бугач), Кача II, Афонтова гора I—IV, Переселенский пункт, Гремячий ключ; 6 — Зыково, Пузырево, Долгова; 7 — Батой, Бирюса I; 8 — Лигостаево; 9 — Янова, Улазы, Кокорево I (Забочка), Кокорево II (Тележный лог), Кокорево III (Каменный лог), Кокорево IV (Кипирный лог), Лешка, Анаш, Батени I (Таштык I), Батени II (Таштык II), Батени III (Таштык III), Батени IV (Ярки I), Лепешкина I, II; 10 — Бузунова I и II, Тесь, Потрошилово; 11 — Изых, Узунжул; 12 — Часогол; 13 — Ачинск; 14 — Томская; 15 — Фаминское; 16 — Кяхта, Алтаи-Булаг I, II, Ботойская яма, Капчераанка; 17 — Сава, Усть-Кяхта, Харанхой, Ивашка, Дюрбен, Зарубино, Ара-Цзокуй, Калинишная, Номохоново, Няньги; 18 — Поворот, Мыльниково, Береговая, Евдай, Хара-Бусун, Дурень; 19 — Фофаново I; 20 — Ингода (сборы А. К. Кузнецова); 21 — Дурунгуй (сборы А. К. Кузнецова и С. И. Руденко); 22 — Хабаровск; 23 — Камень-Рыболов; 24 — Шкотово; 25 — Шуйдунгоу; 26 — Шароосогол; 27 — Юйфантоу; 28 — Джунвэй; 29 — памятники Северо-Западного Ордоса; 30 — Чжоукоудянь; 31 — Шабарак-усу; 32 — Гурбан-сайхи; 33 — Орок-нор.

ПАЛЕОЛІТ СИБІРСЬКО – КИТАЙСЬКОЇ КУЛЬТУРНОЇ ОБЛАСТІ.

Читаємо 2 том книги В.Є. Ларічева “Палеоліт Північної, Центральної і Східної Азії” ст. 412: “Східноазійський нижній і середній палеоліт об’єднується Х.Л. Мосвіусом і Х де Терра з культурами аньят, тампіньян, патжітан і соан Південної і Південно – Східної Азії в особливу локальну палеолітичну провінцію, для якої на їх думку, характерна уповільненість темпів історичного розвитку, яка викликана її крайнім знаходженням, дуже довгим переживанням комплексу галькових знарядь (“чопер – чоппінг тул”), відсутність двосторонньої оббивки заготовок для знарядь. Якщо навіть двостороннє оброблені знаряддя, які нагадують частково рубила Заходу, появляються на крайньому сході Азії, то вони, по перших, відрізняються типологічною своєрідністю і оригінальністю технічного оформлення, що свідчить про їх конвергентному “винаході”, а не про контакти з “культурою рубил Заходу”, і по других, не

визначають істотних особливостей культури, в якій господарюють галькові “нуклевидні” знаряддя типу чоперів чоппінгів.

Як розвивалися події в верхньому палеоліті на півдні і південному – сході Азії і наскільки своєрідними залишаються культури по відношенню з європейським і африканськими, багато в чому невідомо із за нечисленності і невиразності матеріалів пізньосоанської і пізньоанятської культур. Можливо лиш сказати, що тут традиції галькових індустрій нижнього і середнього палеоліту багато в чому зберігаються. Що стосується верхнього палеоліту Північної Азії, то другий післяреволюційний етап вивчення його остаточно формується думка про локальний характер культури давньокамінного віку цього району. Слід також відмітити, що кордони його в значній мірі розширюються: в так званий сибірсько – китайський ареал, або сибірсько – монгольській культурної області включаються велика частина території Центральної і Східної Азії. Тут на відміну від європейської прильодовикової і середземноморсько – африканської культурних областей поряд з високодосконалим камінним знаряддям використовується визваними до життя виробничими потребами примітивні на вид галькові знаряддя – чопери, чопінги, скребла.“

Ще один археолог, який зібрав розрізнені матеріали і створив бездоганну теорію розвитку сибірсько – китайської культурної області, був С. Н. Замятнін.

Читаємо 2 том книги В.Є. Ларічева ”Палеоліт Північної, Центральної і Східної Азії” ст. 174 -175: “Він спеціально всебічно проаналізував проблему подібності і відмінності палеоліту Середньої Азії з культурами Заходу, причому зробив це на основі ретельно опрацьованих колекцій, отриманих при розкопках поселень давньокамінного віку на території європейської частини ССРСР, и на базі основних публікацій по палеоліту країн Західної і Східної Європи, півночі і сходу Африки і прилягаючих до них районів. Тому, очевидно, висновки С. Н. Замятніна не визивають враження гіпотетичних. Вони привабливі тому, що являються узагальнюючим підсумком фактичного матеріалу, а не наслідком попередньо сконструйованих схем, як це було часом неодноразово.

Сибір і її сусідні території привернули особливу увагу С. Н. Замятніна не випадково. Особливості давньокамінного віку Північної, Центральної і Східної Азії допомогли йому гранично чітко сформувану думку про появу локальних відмінностей в культурах верхнього палеоліту світу. Дійсно, дві із трьох виділених С. Н. Замятніним областей розповсюдження своєрідних по культурі верхнепалеолітичних пам’яток, середземноморсько – африканська і європейська прильодовикова хоч і визначені як особливі ареали, але відмінності між ними явно менше різкі і значні, ніж те, що розділяє, в свою чергу, їх третій ареал – так звану сибірсько – китайською культурною областю.

Остання має, на думку С. Н. Замятніна, наскільки специфічні властивості своєрідні, зовсім невідомі на Заході рисами, що уже сама по собі виправдовує настійною необхідністю виділити її як локальну верхнепалеолітичну провінцію. Сибірський палеоліт він розглядає, як не відокремлену від сусідніх культур, які розміщувалися на південних територіях, а як одну із головних і краще всього вивчених складових частин єдиної локальної провінції східної половини Азії.

С. Н. Замятнін визначає перш за все точні кордони області розповсюдження пам’яток сибірсько – китайської культурної області. Враховуючи відмічені ще Г. П. Сосновським, Н. К. Ауербахом і В. І. Громовим, а також західноєвропейськими винахідниками схожість сибірського палеоліту з центральноазіатським, він включив в цю зону не тільки Сибір, а також частину середньої Азії (Ордос) і район Східної Азії на північ від Хуанхе. Для палеоліту цього району, на його думку, характерна відсутність призматичних нуклеусів, які були в Європі і Африці, з яких склалися подовжені ножевидні пластини, які відзначалися правильністю і точністю. Ножевидні пластини в Європі і Африці являються вихідними заготовками для виробництва різних виробів – різців бокових і кутових з кінцевою або боковою закругляючою ретушшю, в тому числі полідрічних двійних і трійних, кінцевих скребків, наконечників типу шательперрон і гравет, геометричних знарядь типу трикутників, трапецій і сегментів, пластинок з стесаним краєм, різного типу ножів. Ножевидні пластини, скотлі з нуклеусів призматичного типу, а також знаряддя, виготовлені із них, - це складова частина колекцій з верхньопалеолітичних поселень Заходу, яка негайно кидається в очі.

В сибірсько – китайській культурній області, напрооти, застосування техніки оформлення нуклеусів призматичного типу і виробництво подовжених ножевидних пластин “дуже обмежено, а

часом повністю відсутні”. З другої сторони, для сибірсько – китайської культурної області надзвичайно характерні грубі галькові знаряддя, великі по розмірам, масивні і архаїчні скребла і гостроконечники, рубилоподібні знаряддя нижньопалеолітичного виду, які невідомі на верхньопалеолітичних пам’ятках Європи, Африки і Близького Сходу. Примітно також майже повна відсутність дискових нуклеусів. Відколи, які служили вихідною заготовкою при виготовленні знарядь, отримувалися в основному при обробці і розколюванню гальки.”

ПАЛЕОЛІТ КИТАЮ

П.І. Борисковський у книзі “Стародавній кам’яний вік Південної і Південно – Східної Азії” на ст. 165 пише: “Південні райони материкового Китаю уже давно знамениті своїми знахідками решток викопних антропоїдів. Мова іде про гігантопитеків. Три нижні щелепи і велика кількість зубів які були знайдені в печерах в Гуансі – Чжуанському автономному районі. Вмісті з кістками гігантопитеків були знайдені багаточисельні рештки викопних тварин. Археологічні рештки відсутні. Гігантопитеків датують нижнім плейстоценом. Про відношення їх до родовиду людини серед антропологів існують різні думки. Безсумнівно, що гігантопитек не належить до навіть самих примітивних мавпоподібних людей. На думку У Жу-кана, гігантопитек займає проміжне положення для між мавпами і гомінідами і стоїть набагато ближче до австралопітека і мегантропу, ніж до інших вищих мавп. М.А. Гремяцький вважає, що гігантопитеки особливе підсімейство серед викопних понгід; доцільно гігантопитеків поки виділити в особливу систематичну одиницю, як виділяють австралопітека, ореопітека та інших викопних приматів. Знахідки решток гігантопитеків поряд з другими азіатськими знахідками, по справедливому твердженню М.Ф. Неструха, дають важливі аргументи на користь віднесення Південної і Південно – Східної Азії до батьківщини людства, до вихідної області виникнення перших людей.”

Більшість антропологів, які дотримуються думки, що батьківщиною людства, є Африка про гігантопитека не згадують.

Головною пам’яткою палеоліту Китаю є Печера Чжоукоудян.

З 1926 по 1930 рік було проведено розкопки в печері Чжоукоудян, яка знаходиться на південному заході Пекіна, були проведені розкопки і було знайдено рештки так званого сінантропа.

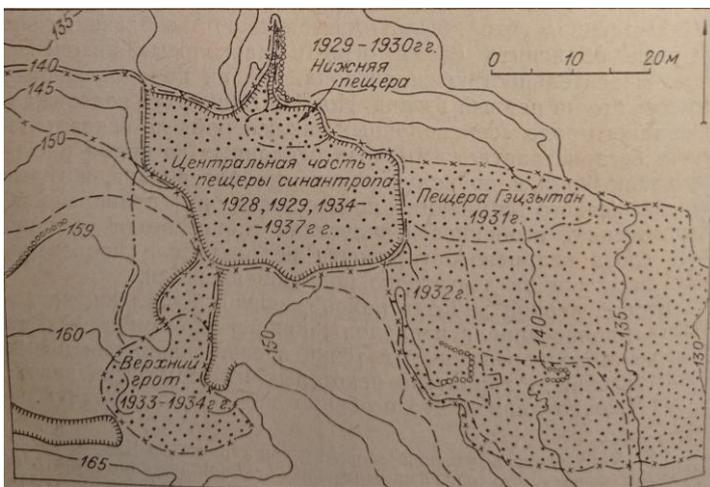
Читаємо книгу В.С. Ларічева “Палеоліт Північної, Центральної і Східної Азії” в 2 том ст. 213 -214: “Що стосується загальних палеоантропологічних проблем, то із опису Д. Блеком отриманих в Чжоукоудяні матеріалів виходить, що сінантроп являє собою більш примітивну ланку в еволюції ланцюга на шляху від антропоїдів до людини, ніж неандерталець. Пітекантроп по відношенню з “пекінською мавполюдиною” архаїчніший і як стверджував Д. Блек, є різновидом гоміда, не зв’язаний за походженням з сінантропом. Проте вони разом складають єдину еволюційну ступень, яка була попередницею неандертальської. Не сумнівається Д. Блек також, вочевидь в головному - сінантроп це предкова форма людини, а не бокова тупикова ланка.”

Продовжуємо читати на ст. 214 “Камінні знаряддя, знайдені в культурних зонах Чжоукоудяня, стали предметом ретельного дослідження П. Тейяр де Шардена і Пей Вень-чжуна. Ставало безспірним, що конкретно сінантроп, доволі високо організований гомінід, обробляв в печері камінь і виготовляв знаряддя праці....”

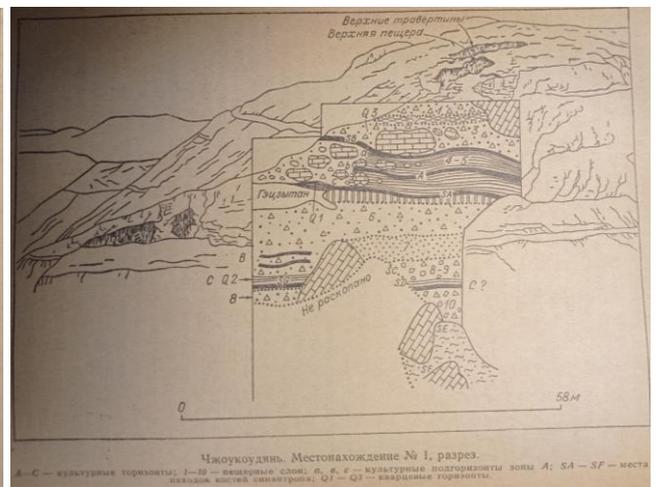
Нижче наведені, план розкопів печери Чжоукоудяня, розріз місцезнаходження №1, рештки сінантропа з Чжоукоудяня з книги В.С. Ларічева “Палеоліт Північної, Центральної і Східної Азії” в 2 томах. Новосибірськ “Наука” 1969 року.

Читаємо том 2 далі на ст. 214 - 215 : “Основна маса виділених для описання виробів була виявлена при розкопках зони С (кварцовий горизонт II). Першу своєрідну і порівняно багаточисельну групу їх складають, згідно опису

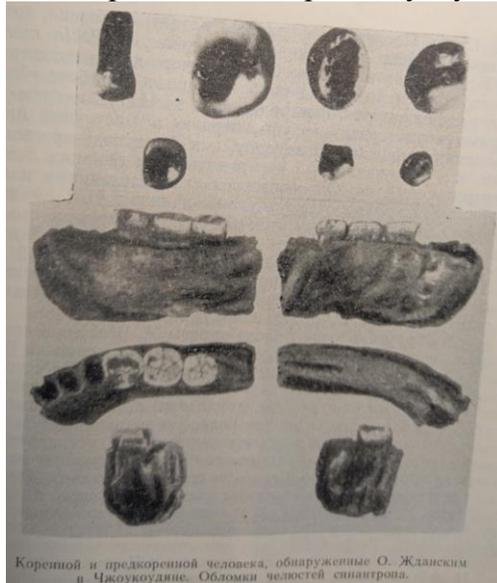
Пей Вень-чжуна і П. Тейяр де Шардена, галькові знаряддя. Вони виготовлялися із цілих гальок або відносно великих обломків. В залежності від характеру обробки і форми інструментів серед галькових знарядь виділяються декілька видів. В першу із них винахідники включили так звані ” тесані блоки”. Найбільш виразне знаряддя цієї групи, називається ”чопером великого розміру”, мало характерну квадратну форму: три грані його були оброблені вертикально направленими ударами, а четверту, зазвичай робочий край знаряддя, покривали більш пологі сколи. На думку Пей Вень-чжуна і П. Тейяр де Шардена, ці сколи появились не в результаті обробки, а під час використання знаряддя.

План розкопів печери Чжоукоудяня

Розріз місцезнаходження №1 Чжоукоудяня

Коренной и предкоренной человека, обнаруженные О. Жданским в Чжоукоудяне. Обломки челюстей синантропа.

Рештки синантропа зуби і щелепи

Первые обломки черепа синантропа, найденные в Чжоукоудяне.

Рештки черепа синантропа

Череп синантропа в травертиновом блоке.

Череп синантропа после освобождения его от травертина.

Друга група знарядь представлена так званими “усіченими каміннями” – гальками, розколотими сильними поперечними ударами. Ці вироби використовувалися в якості “знаряддями які роздавлюють”. Робочим кінцем такого знаряддя служила неторкнута сколами кругла частина гальки. На одному із знарядь Пей Вень-чжун і П. Тейяр де Шарден відмітили характерні сліди використання, що дало їм можливість описати його як “круглий молоток”.

До третьої найбільш виразної, групи виробів віднесені рублячі знаряддя – чопери, які в свою чергу, діляться на декілька різновидностей. Простіші із них (4 шт.) названі “грубими” чоперами. Вони являють собою великі плоскі гальки зеленокамінної породи, вздовж країв яких в одному або декількох місцях прослідковуються фаски сколів і вищербки, які появляються під час використання.”

Читаємо том 2 далі на ст. 216 - 215 : ”Остання група рублячих знарядь названі “чоперами з можливо підготовленим краєм”. Для них характерні ріжучі краї, які формувалися ретушуванням однієї із граней дуже великих каменів; оббивка на таких знаряддях полого. По зовнішньому виду чопери з підготовленим краєм більше всього нагадують дуже великі скребла, однак великі розміри виробів, а також сліди так званих “повторних ударів” не дозволили авторам інтерпретувати ці чопери як скребла. Вони визначили їх як рублячі інструменти, але сколи на робочому краї рахували не спеціальною ретушню, а слідами використання. Частина знарядь цієї групи виготовлена із порівняно м’яких порід каменю – цілих гальок або масивних сколів. Сліди використання або ретуш зазвичай відслідковується вздовж одного краю. Визначити призначення таких знарядь нелегко, але більш за все вони нагадують скребла.

Решта великих знарядь із культурної зони С виготовлені із кварцових гальок і каменів (10 шт.).

Вони використовувалися, більш за все, в якості рублячих інструментів....

Розмір найбільшого із подібних виробів 17x15x11 см....

До наступної категорії виробів сіантропа культурної зони С Пей Вень-чжун і П. Тейяр де Шарден віднесли нуклеуси, виготовлені із кварцу. Вони діляться на дві різні групи, які відрізняються по формі вихідних кам’яних заготовок. Першу складають дисковидні різновидності, для яких характерний гострий зигзагоподібний край. Відщепи з таких нуклеусів сколювалися з обох площин. Зазвичай широкі площини нуклеусів покривалися безладними дрібними фасетками, які направлені від країв до центру. По розмірам і масивності диски діляться на декілька груп, починаючи від плоских, майже повністю спрацьованих, і закінчуючи масивними, сферичними по формі. Останні інколи неможливо відрізнити від відбійників. Всього дископодібних нуклеусів знайдено 40 шт. Вони в основному невеликі розміром (8 – 10 см). В цілому дископодібні нуклеуси Чжоукоудяня виявилися близькими класичним нижньопалеолітичним нуклеусам Заходу.

Другу групу складають “конічні нуклеуси”. Для них характерні плоска кругла ударна площадка без слідів додаткової обробки і груба конічна частина, з якої відколювалися відщепи і пластинчаті сколи невеликих розмірів...

В третю велику категорію виробів сіантропа із культурної зони С включені скребки. Вони розділяються на декілька підгруп в залежності від особливостей робочого краю знаряддя. До першої відносяться скребки з прямим робочим краєм. Більшість їх виготовлена із підтрикутного або неправильної форми відщепів, інколи доволі великих розмірів. Велика частина скребків з прямим робочим лезом відрізняється настільки малих розмірів, що Пей Вень-чжун і П. Тейяр де Шарден назвали їх “мікролітичними”. Особливо типологічно виразні скребки із прозорого білого кварцу. Ретуш яка покривала прямі краї відщепів, найбільш тонка і виразна. Дрібні фасетки ретуші однакового розміру і зливаються в суцільну лінію. Особливу цікавість являють два скребки, виготовлені із так званих “біполярних відщепів”, сколів які були отримані в результаті роздавлювання желвака між двох гальок – відбійником і наковальнею. Тонка і правильна ретуш на робочих краях нагадує підтеску. Частину скребків з прямим робочим краєм виготовлена із невеликих гальок.”

В печері Чжоукоудянь були знайдені скребки ввігнуті, невелика кількість.

“Комплексні скребки”, серед яких були прямокутні, з ретельною обробкою всіх сторін, а також прямокутні сколи, в яких ретушню оброблені дві суміжні сторони.

Читаємо том 2 далі на ст. 220 : “Із всіх культурних зон, відкритих в Чжоукоудяні, особливий інтерес являє зона А – найбільш потужна, яка здивувала в свій час А. Брейля великими по товщі золистих шарів. Як говорилося вище, шари, які складають культурну зону А, були в значній мірі розкопані до того, як стали звертати увагу на оброблені камені. Але колекція виробів, зібрана із її горизонтів пізніше, дозволяє представити характер індустрії самого верхнього із досліджених до 1933 року культурних шарів місцезнаходження №1....

В верхньому горизонті знайдено також деяка кількість дрібних виробів із кварцу, кварциту і кремнія. Поява подібних знарядь, які відрізняються невеликими розмірами і ретельно оброблені, примітно. Вони наглядно свідчать про удосконалення кам’яної індустрії сіантропа на пізніх етапах існування його культури. Серед мініатюрних, тонко ретушованих виробів так званий “комплексний скребок” (судячи з усього, проколка або якийсь спеціалізований інструмент). Він виготовлений із відщепу ромбічної форми, два краї що сходяться під кутом, якого оброблені високоякісною протилежачою ретушню. Пізніше із цього горизонту було опубліковано більш виразний виріб типу проколки. Воно виявилось настільки прекрасним по обробці, що його

зрівнювали з “неолітичним наконечником стріли”. Гострий кінець цієї проколки оброблений крутою майже вертикальною ретушшю, яка знімала значну частину тонкого краю з двох сторін ромбічного відщепу, які сходилися. Ретуш оформляє також пологі плечики, які відділяють лезо від рукоятки. В більш пізніх виробках Пей Вень-чжун писав, що було знайдено тільки три таких проколки. Кількість подібних виробів, дуже мала, при порівнянні з тисячами безформних сколів, але втім немає сумніву в тому, що вони складають своєрідну типологічну групу.”

Кість сінантропа не могла виготовляти мініатюрних, тонко ретушованих виробів так званих “комплексних скребків”. Такі вироби могла робити людина сучасного типу, яка за С. Дробишевським в Китаї появилася не раніше семи тисяч тому, але А. Брейль не встановив датування цих виробів.

А це ще одна новина від сінантропа, виготовлення знарядь із кісок.

Читаємо том 2 далі на ст. 200 : “Сінантроп виготовляв знаряддя не тільки з каменю. Огляд багатьох тисяч фрагментів кісток великих тварин, а також обломків рогів привів А. Брейля до неочікувану висновку: нижньоплейстоценовий житель печери Чжоукоудянь успішно утилізував кість і ріг. Останні роздроблялися на частини, причому це дуже складна операція складалася, згідно висновку А. Брейля, із трьох останніх стадій: з допомогою огню ріг розм’ягчувався, потім кам’яним знаряддям робилися насічки не краях ділянки, з якої планували виконати знаряддя, і на кінець, ріг обламували. В інших випадках прикладали мінімум зусиль, щоб отримати готовий інструмент – ріг відламували від черепа, ділянки які залишилися біля бази, видалялися, і кинджаловидне знаряддя готове для використання. Окремі роги з базою служили сінантропу в якості “молотка” або “кастет”. Знаряддя із рогу, знайдені в Чжоукоудяні, нагадали А. Брейлю інструменти із мустьєрських місцезнаходжень Європи.”

В мустьєрську епоху в Європі проживали неандертальці, які не користувалися вогнем і не виготовляли знаряддя з кісток і рогу, невідомо звідкіля це взяв А. Брейль. Антрополог Ф. Венденрейх повідомляє, що об’єм мозку сінантропа складає 1000 см³, тоді як у неандертальця об’єм мозку складав 1500 см³, сінантроп є більш примітивним по відношенню з неандертальцями. Сінантроп не користувався вогнем, і кість руки не давала можливості виготовляти мініатюрних, тонко ретушованих виробів і знарядь з кістки і рогу. А. Брейль не встановив датування цих виробів із кістки і рогу.

Читаємо том 2 далі на ст. 200 - 201: “По переконанню А. Брейля, в якості знарядь використовувалися також верхні і нижні щелепи великих тварин. З челюстів ретушшю видалялися частини що виступали, робочим “лезом” служили зуби (“пилка”) і кінець її гілки (“мотика”) При розколюванні довгих трубчатих кісток, що робилося сінантропом для добування мозку, появлялася велика кількість загострених фрагментів, які могли використовуватися в якості колючих або ріжучих знарядь.

А. Брейль звернув увагу, що деякі із подібних обломків мають сліди додаткової обробки, справжньої ретуші, яка появилася після точно розрахованих і спеціально нанесених ударів по краю фрагменту кістки. Розламані поперек трубчаті кістки використовувалися, на думку А. Брейля, в якості рукояток для кам’яних знарядь. Чашами для пиття служили черепа тварин.”

Ще розглянемо, що відкрив А. Брейль в печері Чжоукоудянь.

Читаємо том 2 на ст. 201 : “Не меншу цікавість являє висновок А. Брейля про сліди вогню в культурних шарах Чжоукоудяня. В розрізах і на оголених ділянках печери він відзначив великі горизонти “золи і попелу”, які були розфарбовані в різні тони: чорний, коричневий, жовтий, розовий, фіолетовий, білий і сірий. Особливо його вразила одна ділянка старого розкопу, де товща рихлої і трохи ущільненої золи складала шар товщиною близько 7 метрів (на опублікованих раніше розрізах він характеризувався як пласт (“піщанистих відкладень”!)”

Читаємо далі на ст. 202 : “При цьому важливо відмітити, що як показав огляд А. Брейля в товщі золи і попелу, зустрічаються обломки, безсумнівно розколоті рукою людини, це був справжній культурний шар з усіма особливостями, характерними для палеолітичному шарі. Так, завдяки досвіду і спостереженню А. Брейля вперше по справжньому був визначений істинний характер знаменитих “піщанистих відкладень”, біля яких 10 років тому І. Г. Андерсон підняв перші кварцові відщепи. На жаль, не тільки він і О. Жданський, але також наступні дослідники Б. Болін, П. Тейяр де Шарден, Пей Вень-чжун, Ян Чжун-цзянь, Лі Цзи і Д. Блек не зрозуміли, що перед ними виявився розріз культурних нашарувань палеолітичної епохи. Вони до візиту в Чжоукоудянь

А. Брейля описувалися як прості шари, сформовані, подібно іншим пастам місцезнаходження №1, в ранньоплейстоценову епоху. П. Тейяр де Шарден, наприклад, відносив “піщанисті” шари, які зв’язують на його думку, верхню і нижню брекчії печери, до періоду різкої зміни характеру відкладень, коли сінантроп в печері не жив!

В Чжоукоудяні, на думку А. Брейля, жили гомініди, у яких існував культ черепів. Трупні вмерлих родичів сінантроп розміщав на деревах в околицях печери, але в житло повертав лише черепи, звільнені з допомогою кам’яних знарядь від м’яких тканин (А. Брейль відмітив на одному із черепів глибокий виріз, зроблений гострим інструментом). Це пояснює, чому обломки черепів зустрічалися при розкопках, а інші частини кістяка повністю відсутні. А. Брейль спробував знайти розгадку відкриття в Чжоукоудяні черепів і нижніх щелеп на основі етнографічних даних. Йому здавалося, що розміщення черепних кришок і обломків щелеп в культурних горизонтах печери свідчило про особливу до них відношенню зі сторони жителів природного сховища, по іншому говорячи, про шанування вмерлих і, можливо, поклоніння їх духу.”

Як бачимо багато археологів не знайшли в печері Чжоукоудянь ніякої золи і попелу, а один А. Брейль знайшов 7 метрів золи і попелу, про що надруковано в усіх книгах по археології, але фальш А. Брейля було викрито, як і культ черепів сінантропів які були канібалами, і заносили в печеру голови, щоб добути мозок.

Читаємо том 2 на ст. 213 : “Тонкі культурні прошарки перериваються тут потужними стерильними горизонтами, в яких залягала безліч кісток гієн, медведів, а також інших печерних мешканців.

В верхніх відкладах печери культурні шари досягають максимуму товщі. Найбільш довготривалий період проживання в печері, який охоплює, більш за все, багато тисячоліть, відображає культурна зона А.”

А чи користувався сінантроп вогнем?

На це питання дає відповідь Станіслав Дробишевський, який у відео від 19 грудня 2023 року “Пилтдаунский человек и другие ошибки антропологов” на сайті “Цифрова історія” спростовує твердження А. Брейля про горизонти “золи і попелу” товщиною близько 7 метрів. А на справді виявилось, що це мул, тому всі інші антропологи і не бачили там ніякої золи і попелу. Та й як могла виникнути товща 7 метрів, це нереально. Але за словами С. Дробишевського в усіх підручниках повідомляється про горизонти “золи і попелу” в Чжоукоудяні.

Чжоукоудянь:
отложения “пепла”
в слоях 3, 4, 6 и 10
от 1 до 6 м толщиной;
ил, занесённый водой в яму

Про сінантропа пише археолог С. Н. Замятнін в книзі “Нариси по палеоліту” Москва. Ленінград. “Видавництво Академії Наук ССРСР” 1961 рік в розділі “Становлення людини”

повідомляє, що сінантроп проживав в печері Чжоукоудянь періодично. В печері виявлено три шари з культурними рештками, між якими були шари без знахідок. С.Н. Замятнін також пише, що сінантроп користувався вогнем і повідомляє про шестиметровий шар буцімто золи, який знайшов А. Брейль. Про те, що то був шар мулу, а не золи розглянули вище.

Читаємо на ст. 17: “Оброблені сінантропом камені зібрані в кількості багато тисяч примірників. Матеріалом для обробки використовувався не кремій, хоча він був відомий (декілька знарядь з кремнію було знайдено), а в основному кварц, потім роговик, кременистий вапняк, зеленокам’яні породи, рідко гірський криштал. **Треба сказати, що переважна кількість розколотих і використаних сінантропом каменів були настільки примітивними, що безпосереднім їх вивченням не можливо було установити навмисну їх обробку.** Але умови їх знаходження в печері виключають можливість природного попадання. Цікаво, що саме ближче місцезнаходження, де було взято і принесено кварц, який найбільше використовувався в Чжоукоудяні, зустрічається лише за декілька кілометрів від печери і на більш нижчих відмітках. Сам підбір матеріалу для обробки, переважно використовувався кварц, який важко піддається правильній оббивці, при наявності на місцевості достатньої кількості більш підходящих порід

(наприклад, роговика) показують, що ми маємо справу з дуже раннім етапом розвитку техніки, коли прийоми розколювання каменю були освоєні дуже слабо. Сліди багаторазового сколювання, маються на ряді каменів, носять в значній мірі несиметричний характер. Дрібні сколи, які є на краях небагатьох знарядь носять характер не підправки, а скоріш слідів використання.

Найбільше використовувалися грубі примітивні нуклеуси, які завдяки багаторазовим сколюванням, приймають більш менш однорідний вид. На деяких із них є сліди їх використання, як грубих рублячих знарядь. Поряд з ними є і одиночні рублячі знаряддя, приготовлені із невеликих гальок і валунчиків, набагато примітивніших на вид, ніж шельське ручне рубило.”

Далі С. Н. Замятнін повідомляє, що в печері було знайдено розколоті кістки тварин, з яких добували мозок. Висновок, який можна зробити з цього, це використання твердого каменю кварцу для розколювання кісток, а для цього обробка каменів не потрібна.

А хто ж такий сінантроп?

Антрополог С. Дробишевський в відео: “По стоянкам давніх людей”, на сайті ScienceVideoLab. від 22.08.2020 рік, розповідає, що час існування сінантропа тримав від 585 тис років тому до 283 тис років тому, а згідно інших даних це 700 тис років тому до 200 тис років тому.

З 1929 по 1937 рік в печері Чжоукоудянь було знайдено велика кількість антропологічних матеріалів, але вони десь пропали і на сьогодні невідомо де вони.

Чжоукоудянь,
Китай, 283-585 тис.л.н.

Світлий колір шар “золи і попелу”, який виявився мулом.

Продовжуємо читати книгу В.Є. Ларічева “Палеоліт Північної, Центральної і Східної Азії” том 2 на ст. 269: “Найбільшу цікавість в унікальній колекції палеоантропологічних матеріалів Чжоукоудяня являли три черепи, до вивчення яких і звернувся Ф. Венденрейх.

Він відмітив невелику по відношенню до з черепами *Homo sapiens* висоту першого черепа дуже широку базову частину його від якої стінки черепа рівномірно піднімалися до середньої лінії, сплющений, але все ж з випуклістю посередині лоб, масивні надбрів'я, відокремлені від лобної частини широким і чітко вираженим жолобком. Особливу увагу Ф. Венденрейха привернули деталі будови кістки виску, дивно поєднавши признаки, характерні для *Homo sapiens* і антропоїдних мавп. **Примітно, що так звана “камениста” частина кістки виску мала не пряму вісь, як у *Homo sapiens*, а складалася з двох однакових майже прямих, які утворюють тупий і відкритий вперед і назовні кут.** Така особливість характерна для височної кістки шимпанзе. Другий череп сінантропа характеризувався великою висотою і довжиною, а база його не була наскільки широкою, як у першого черепа. На думку Ф. Венденрейха, він більш всього нагадував деякі найбільш примітивні різновиди черепів неандертальського типу. Третій череп, судячи по частинам які збереглися, близький по основним ознакам до перших двох. Черепи сінантропа складали в цілому єдину по головних признаках групу, яка відрізнялася по ряду примітивних особливостей від неандертальських черепів. Зокрема, Ф. Венденрейх звернув увагу на **невеликий по відношенню з неандертальськими об'єм мозку сінантропа – згідно новим, зробленим ним вимірам, він у першого черепа складав 915 см³, у другого - 1025 см³, а у третього 1000 см³ (об'єми перших двох черепів Д. Блек визначив відповідно 954 см³ і 1150 см³).**

Читаємо том 2 на ст. 273: “Архаїчність зубного ряду сінантропа становилася особливо помітно на прикладі верхніх кликів: **ніколи ще і ніде не знаходили таких великих по розмірам, і з такими масивними і довгими коренями і великими коронками “бивнеподібних” кликів гомінід.** У сінантропа вони до того ж помітно виступали за межі зубного ряду, переважаючи по довжині перший перед корінний. Ще більша вражаюча лінія відмічена Ф. Венденрейхом при огляді особливостей розміщення молочного клика: як і у мавп, його відокремлювала від сусідніх зубів діастема.”

Читаємо том 2 на ст. 274: “Визначення головних особливостей нижньої щелепи і зубного ряду сінантропа, розмірів і форми його мозку і черепа дозволили Ф. Венденрейху підтримати основний висновок Д. Блека про **більшу примітивність гомініда із Чжоукоудяня по відношенню з неандертальцями**, зроблений раніше на основі результатів вивчення морфологічних особливостей черепів. Сінантропа на його думку, необхідно виділити в особливу групу гомінід і розмістити її нижче неандертальської. На відміну від Є. Дюбуа, він включив в ту ж групу найдавніших мавполюдей пітекантропа, який якщо і відрізнявся по морфологічними і філогенетичними особливостями від сінантропа, то це свідчило не про спеціалізацію його, як стверджував Д. Блек, а про можливість існування у нижньоплейстоценових гомінід різницею того ж порядку, що і у расових варіацій сучасної людини.”

Це свідчить, що людські раси були сформовані, ще в ранньому палеоліті. Сінантроп був пращуром монголоїдної раси, а пітекантроп австралоїдної. Ф. Венденрейх виявив риси будови зубів сінантропа, які відповідають расовим признакам. Читаємо том 2 на ст. 276: “До першої “курйозної особливості” відноситься наявність на альвеолярному гребні нижньої щелепи сінантропа від передньої її частини і аж до другого корінного зуба своєрідних кулеподібних підвищень (*Torus mandibularis*). Поява їх викликана не патологічними або механічними причинами – вони мають, на думку Ф. Венденрейха, значні фізіологічні і онтогенічні значення. Справа в тому, що згідно даних, зібраних антропологами, такого ж роду підвищення в альвеолярному гребні нижньої щелепи прослідковується тільки в деяких групах монголоїдної раси, в тому числі і північноамериканських індіанців. У китайців, наприклад, 15% обстеженої частини населення мали підвищення, у ескімосів ця кількість доходить до 85%; у лопарів – до 30 – 35%. Примітно, що ні одна із багатьох неандертальських щелеп, а також гедельбергська щелепа, згідно даних, які були в розпорядженні Ф. Венденрейха, подібних підвищень не було.

Друга, не менш примітна особливість зв’язана з лопатовидним характером середніх і бокових різців верхньої щелепи сінантропа, чим вони дуже відрізнялися від “нормального виду” різців. Особливо **яскраво виражено лопатовидний тип різців знайдено серед зубів місцезнаходжень В, D і F Чжоукоудяня.** Ф. Венденрейх в зв’язку з цим звернув увагу на те, що **найбільш часто лопатовидні різці зустрічаються в різних підрозділах монголоїдної раси. В деяких із них лопатовидні різці складають 100%.** В той же час в європейсько – африканських расах відсоток їх дуже малий. Що стосується давніх гомінід то у неандертальців верхні різці”

Читаємо том 2 на ст. 277: “Ф. Венденрейх, ретельно розглянув весь палеоантропологічний матеріал Чжоукоудяня і уважно проаналізував умови відкриття його, спробував знайти відповідь на залишене до цього загадкове питання про те, яким чином виявилися в печерних відкладах черепи і їх обломки, а також щелепи і зуби сінантропа і що значить такий визначений відбір кісткових решток. Пояснення А. Брейля і М. Буля здавалися йому мало правдоподібними.”

Як бачимо згідно антропології сінантроп належить до однієї групи з пітекантропом, який міг виготовляти знаряддя олдувайського і грубі знаряддя раннього ашельського типу, а знаряддя з кіски сінантроп виготовляти не міг.

А далі розглянемо, як сінантроп шанував своїх померлих.

Читаємо том 2 на ст. 280: ”Ф. Венденрейх, звернув особливу увагу на примітні деталі загального вигляду черепів, котрі ставили під великий сумнів висновок А. Брейля про поховання в печері просушених на деревах голів померлих “одноплемінників”. Вражала перш за все та обставина, що ні один із черепів Чжоукоудяня не зберігся повністю, і що у них, як правило, були відсутні конкретні частини: у першого черепа – кістки обличчя і основи, у другого – теж саме і крім того, кістки скроні і потилиці, від третього залишилися тільки кістки скроні і прилягаючі до неї ділянки кісток тім’я і потилиці. В зв’язку з цим Ф. Венденрейх висловив впевнену думку, що це явище було не випадкове – очевидно, кістки основи черепів, лицьового кістяка і потилиці

проломлювалися і дробилися на дрібні, практично які не визначені тепер частини в ході добування головного мозку – особливо смачної їжі.

Про те, що черепа дійсно підвергалися цілеспрямовано “обробці”, цілковито відображає прагнення добратися до вмісту черепної коробки, свідчили виявлені Ф. Венденрейхом чіткі і ясні відмітки, які були залишені кам’яними знаряддями в процесі “розтину” черепів. При цьому раціональність дії не залишала сумніву: **жителі Чжоукоудяня досягали мозкової порожнини, зламували ті ділянки черепної коробки, де кістки були найменше масивними, а від того крихкими і податливими, зі сторони основи.** Примітно, що і у черепів макак також в більшості випадків були відсутні кістки району потиличного отвору. Очевидно, голови цієї доволі великої в Північному Китаї різновидності нижчих мавп синантроп приносив в печеру ради вмісту черепної коробки. Він добирався до нього стабільним і хорошо відпрацьованим прийомом.”

Пропустимо методи добування мозку з конкретних черепів.

Читаємо том 2 на ст. 282: “Ф. Венденрейх, крім того, звернув увагу на ступінь збереження нижніх щелеп неандертальців. Із 25 примірників, які виявилися в його розпорядженні, тільки 3 були поламані посередині і 4 біля центральної частини. Якщо у синантропа процент цілих щелеп складав 0, то у неандертальців – 48, а процент зламаних посередині або біля середини дорівнює відповідно 64 і 28. При цьому, належить відмітити, що всі зламані по схожій як і в Чжоукоудяні манері нижні щелепи неандертальців знайдені в Крапині і Ерінсдорфі, в місцезнаходженнях, де на загальну думку проживали канібали.”

В печері Чжоукоудянь не було знайдено інших кісток окрім голів і Ф. Венденрейх прийшов до висновку, що, читаємо том 2 на ст. 283: “Чжоукоудянь заселяли нижньоплейстоценові “мисливці за головами”. Вони вбивали собі подібних синантропів за межами печери, а в печеру приносили лише голови... Таким чином, не залишається ніяких сумнівів в тому, що печера на схилі пагорба Лунгушань являла собою житло нижньоплейстоценових канібалів.”

Читаємо том 2 на ст. 291: “Нові палеоантропологічні матеріали дозволили Ф. Венденрейху звернутися також до проблеми порівняння рівня примітивності синантропа і пітекантропа. Внаслідок того, що кістка лоба менш плоска а також надбрів’я не відділялося, як у синантропа, жолобком від лоба, на думку Ф. Венденрейха, його слід признати більш прогресивною гомінідною формою. Виготовлення ендокринних зліпків мозку трьох черепів синантропа показало, що по деяким признакам житель Чжоукоудяня виявився на еволюційній ступені нижче пітекантропа. Так, передній відділ лобної долі головного мозку видавалися у синантропа далеко назовні і продовжувалися в виді гострого мису донизу, і утворює так званий “орбітальний дзюб”. Така особливість характерна для мозку антропоїдних мавп, але не людини. В той же час тім’яні долі мозку синантропа виявилися більш розвинутими, ніж у пітекантропа.”

Продовжуємо читати том 2 на ст. 291-292: “Крім того, три черепа синантропа дозволили, отримати нові дані, які зв’язані з канібалізмом. Як у ряді попередніх знахідок, перш за все звертало на себе увагу відсутність при більш менш хорошому збереженні черепної кришки великої частини основи. Так знову не удалося знайти ні однієї кісточки передньої частини потиличного отвору і прилягаючих до неї ділянок. Оскільки подібна закономірність виявилася характерною для всіх знайдених в Чжоукоудяні черепів, тепер не було ніяких причин припускати випадковість втрати кісток “цього особливого району”. Ф. Венденрейх запропонував “єдино можливе пояснення” подібного явища: череп спеціально ламався зі сторони основи, де кістки відрізнялися великою хрупкістю, щоб з найменшими затратами сил добратися до мозку.”

В усіх черепах, згідно судової медицини, були знайдені прижиттєві удари, які були нанесені загостреним знаряддям “типу ножів чи сокир” або круглими камінням чи дерев’яними кийками.

Читаємо том 2 на ст. 293 - 294: ”**Тіла вбитих розчленовувалися – від тулуба відділялися голови, які приносилися на стоянки, як “особливо бажаний продукт”.** Навряд чи справедливе припущення Ф. Венденрейха про те, що добуток мозку проходив за межами печери, а кісткові рештки скидалися в неї як на звалище. Насильна смерть – одна із головних причин недовгого життя синантропа. Із 38 особин, які знайдені в Чжоукоудяні різними кістковими рештками, 39.5% склали діти до 14 років. Із індивідів, від яких збереглися черепа, три не досягли віку 30 років, три не дожили до 50 років (вік їх був між 40 і 50 роками) і тільки обломок одного черепа, більш за все жіночого, належав старому індивіду – можливо, близько 60 років.

Таким чином, детальне вивчення останніх в Чжоукоудяні черепів дозволило привідкрити завісу над одним із самих сумних епізодів життя ранньоплейстоценових гомінід. **Вбивство собі подібних, в тому числі і дітей і жінок, ради поповнення харчових запасів відбувалося в околицях Чжоукоудяня відносно часто. Навряд чи можна дивуватися цьому, оскільки предки людини не змогли позбутися канібалізму навіть в порівняно пізній стадії еволюції неандертальській.** Ф. Венденрейх в зв'язку з цим звернув увагу на ступінь збереження черепів із Ерінгсдорфа, Крапіни і Стейнгейма. В першому пункті знайдені черепи, на поверхні яких збереглися відмітки важких ударів, котрі привели до загибелі, мавполюдей. Відсутність основ в обох черепах розкрило мету вбивства – **канібали Ерінгсдорфа, як і мешканці Чжоукоудяня, з'їдали вміст черепної коробки.** Знайдені при розкопках Крапіни черепні кістки були розламані на дуже дрібні фрагменти, що попри їх багато чисельність (рештки приблизно 20 особин), реставрувати черепну кришку так і не удалося. У черепа з Стейнгейма були відсутні ділянки, які прилягали до потиличного отвору, - перший признак, що з ним мали справу канібали. Чотири із 11 черепів нгандонських неандертальців проламані сильними ударами, які наносилися загостреними або тупими знаряддями. Смерть від насильних дій не визиває сумніву. Факти, які свідчать про запеклі сутички між окремими групами людей, Ф. Венденрейх **прослідкував і для більш пізніх епох – від верхнього палеоліту (Верхній грот Чжоукоудяня, Офнет) аж до енеоліту (Шоготунь).** Він підкреслив важливість знань їх не тільки для відновлення “ранніх сторінок історії, етики і релігії”, але і для висвітлення специфічних аспектів фізичної антропології. На його думку, в основі боротьби між різними групами давніх людей, при яких тоді переслідувалися цілі канібалізму, лежала “нетерпимість” і “сильна огида” одних до інших.”

Згідно досліджень Ф. Венденрейха бачимо, що канібалізм процвітав, як в Китаї так і в Європі і Індонезії, аж до енеоліту.

Продовжуємо читати том 2 на ст. 294-295: “Якими б жахливими не здавалися подібні сюжети і витікаючи з них теми міркувань про найдавніші етапи становлення людини Ф. Венденрейх призвав розглядати факти такими, якими вони є, без замовчувань і хибної соромливості за минуле людства. Варто не жахатися відмітив він, а зробити так, щоб деякі сучасні методи, які застосовувалися в гоніннях одних людей над другими іншого “фізичного розумового статусу, стало б ділом минулого не в дуже далекому минулому”. Це написав Ф. Венденрейх, член Державної комісії Німеччини по расових проблемах, якого після приходу до влади фашисти заставили емігрувати в 1934 році в США.”

У 2023 році в журналі Archaeological and Anthropological Sciences було надруковано дослідження, археологів Цзілінського університету, які на місці стародавньому поселенні Хонхе (Honghe) на північному сході Китаю, вік якого оцінюють у 4 400-4 100 років, зробили відкриття. Було відкопано 42 будинки та численні предмети побуту, які вказували, що місцеві жителі займалися рибальством, полюванням і землеробством. А ще, археологи відкопали 41 обезголовлене тіло білих жінок та дітей, на шийних хребцях яких залишилися різані ушкодження від гострого предмета. 32 обезголовлені тіла та одне з уцілілою головою знайшли у двох будинках, і вони всі могли бути жертвами одного нападу. Також вчені знайшли чотири голови дорослих чоловіків у ямі неподалік, вбивство яких передувало масовому обезголовленню жінок і дітей. Вбили білих чоловіків, жінок і дітей, які прийшли з території України, канібали синантропи. Це наймасовіше знайдене вбивство у неолітичній Азії.

Монголоїди китайці і сьогодні переслідують нащадків білих людей, які проживають у Сінцзян-Уйгурському автономному районі друга назва Східний Туркестан, через який проходив шовковий шлях, яка знаходиться у північно-західній частині Китаю, сьогодні вини називаються уйгурами. В розпорядження DW, NDR, WDR і SZ потрапив список уйгурів, інтернованих до "центрів перевиховання" в Китаї. Цей список є важливим доказом переслідувань нацменшин в країні. Мета китайців, це повна асиміляція уйгурів. Чоловіків заарештовують за те, що вони носять бороду, що відрізняє їх від монголоїдів китайців в яких бороди не ростуть.

В відео, від 18 жовтня 2022 року, “Ритуальний каннібалізм и поедание злых соседей: что это было” // Дробышевский. “Человек разумный” на сайті @RTVItainment, москальський антрополог С. Дробышевський розповідає, що на Уралі і Сибіру де проживали і проживають монголоїди, ще в 19 сторіччі процвітав канібалізм. Він розповідає, що коли комуняки, прийшли до Хантів і Мансі, і почали агітувати за совети, ці ханти і манси їх не розуміли, про що їм розповідають, а цих агітаторів вбили і з'їли.

Як бачимо, що ці канібали з московії, Сибіру і Далекого Сходу, перетинаючи тисячі кілометрів і сьогодні вбивають мирних Українців. Світ не скористався попередженням Ф. Венденрейха і не запобіг віроломному нападу москалів.

Читаємо том 2 на ст. 304 - 305: “Окрім того, вивчення стегнових і плечових кісток дозволило Ф. Венденрейху зробити висновок про те, що вони, як і фрагмент ключиці, визначеним чином зламані, а в окремих випадках розколоти задовго до того, як кісткова тканина піддавалася мінералізації. Це означає, що “істино людські рештки” також були не чим іншим, як свого роду кухонним відходами, а істоти, яким вони належали, являлися такими ж жертвами канібалів, як і ті, від яких збереглися лише черепи. Щоб уникнути великих протиріч, які, якщо признати справедливість поглядів М. Буля, становились очевидними, треба було або признати, що кістки кінцівок, шийний хребець, ключиця і півмісячна кістка зап’ястя належали кістяку синантропа, або припустити наперед неприпустиме - в Чжоукоудяні проживав третій невідомий тип гомід, який полював на два інші архаїчні різновиди, які знайдені в культурних шарах в одних випадках тільки черепи, а в інших рештою частиною кістяка. **Ф. Венденрейх прийшов до висновку, що палеоантропологічні знахідки Чжоукоудяня належать одному типу гомінід – *Sinanthropus pekinensis*.**”

Читаємо далі том 2 на ст. 305 - 306: “Ф. Венденрейх особливо ретельно обстежив фрагменти стегнових кісток, розколотих повздовжнім ударом. Його зараз же поразила дивовижна схожість зовнішнього вигляду їх з трубчатими кістками великих тварин, розламаних в такій же манері – сильними ударом, направленим вздовж довгої осі кістки. Подібного роду фрагменти, згідно його слів, зустрічалися в відкладеннях Чжоукоудяня тисячами, і вони нічим не відрізнялися від обикновенних фауністичних решток або “кухонних відходів”, відомих по розкопках палеолітичних стоянок в Європі, Азії і Африці. **Мета повздовжнього розколювання кісток точно встановлена археологами – палеолітична людина розколювала їх для того, щоб добратися до мозку, смакова якість і поживність якого цінилися ним, дуже високо.** Стегнові кістки синантропа “оброблялися” таким незвичайним способом, безсумнівно, з тією ж ціллю. У всякому випадку, безумовно, штучно відкритий на всю довжину мозковий канал не допускав іншого тлумачення цього явища.”

Як бачимо і розколювання трубчатих кісток, підтверджує, що синантроп був канібалом як і неандерталець в Європі і так званий африканський *homo sapiens*.

Читаємо далі том 2 на ст. 307: “Величезний інтерес у зв’язку з проблемою канібалізму являло відкриття обломку першого шийного хребця. Відсутність серед знахідок інших шийних хребців, а також решток спинного хребця і грудної клітини свідчило, про те, що частина першого шийного хребця, більш за все, відділили від тулуба вмісті з головою вбитого синантропа. Такий висновок, в якійсь мірі підтверджує правильність припущення про доставку в печерне житло Чжоукоудяня не всього тулуба жертви, а тільки окремих частин його – в основному черепів і нижніх кінцівок. Відповідно, процес розчленування відбувався за межами печери в місцях, де велась охота. Ця обставина, до речі, дозволило стверджувати, що одні із жильців Чжоукоудяня поїдали інших, в період довгих голодовок, які були викликані невдалим полюванням на тварин. Об’єктами охоти, в таких випадках, становилися члени іншого об’єднання синантропів, які зупинялися табором, десь на невеликій відстані від Чжоукоудяня.

Таким чином, аналіз нових решток кістяків синантропа підтвердив висновки, які свідчать про канібалізм гомініда із Чжоукоудяня, і зробив неприйнятною гіпотезу М. Буля.”

Після того, як було знайдено всі частини черепа жінки синантропа Ф. Венденрейх, в 1937 році виконав її реконструкцію.

Читаємо далі том 2 на ст. 309: “Він виглядав значніше “мавпоподібно” любого із відомих неандертальських черепів. Виключно примітивною виглядала нижня челюсть, в якій було відсутнє підборіддя, поражали надбрівні валики, величина і форма зубів, продовгувата і низька, “аркоподібна” в поперечному перетині мозкова коробка, в чому вона зближалася з антропоїдним черепом, але відрізнялася від овального в перетині черепа неандертальця і сучасної людини. Реконструйований череп наглядно показував справедливість і обґрунтованість висновку в тому, що синантроп так як і пітекантроп, займають саму низьку із відкритих сходинок еволюції людства.”

Читаємо далі том 2 на ст. 312: “Відмінність зубів синантропа від зубів *Homo sapiens* дали додатковий матеріал для реконструкції морфологічних особливостей давнього предка людини. Різці, корінні і перед корінні, а також клики в окремих важних деталях настільки вражаюче нагадували відповідні зуби антропоїдних мавп, що Ф. Венденрейх по цьому розділу морфології розмістив синантропа в середині антропоїдної, а не якої іншої групи приматів. Так, нижні перед корінні і корінні зуби синантропа, як і у антропоїдів, відрізняються при невисокій коронці значною загальною довжиною; система складок їх жувальної поверхні, кількість, розмір і розміщення виступів також мали антропоїдний характер. У зубів синантропа хорошо виражений цингулюм. Пропорції довжини і ширини корінних і перед корінних зубів східні з пропорціями зубів антропоїдів.”

Читаємо далі том 2 на ст. 313: “В цілому, враховуючи архаїку нижньої щелепи і зубів, слід припустити, що жувальний апарат попередника синантропа відрізнявся виключною міццю. Підбиваючи підсумки аналізу можливих морфологічних особливостей давнього предку людини Ф. Венденрейх прийшов до висновку, що він являв собою антропоїдну форму, яка не відрізняється багато в чому від сучасних антропоїдів. Вмісті з цим це був, безсумнівно, мешканець відкритих просторів, оскільки, уже на стадії синантропа мавполюди, судячи з будовою стегна і плечової кістки із Чжоукоудяня, не мали пристрасті до життя на деревах. На думку Ф. Венденрейха, австралопітеки являють собою найбільш близьку антроповидну форму попередника синантропа.”

А чим синантроп відрізняється від неандертальця?

Читаємо далі том 2 на ст. 373 - 375: “Череп синантропа при порівнянні з неандертальськими черепами вражає яскраво і чітко вираженими архаїчними рисами. Кидається в очі перш за все масивні надочні валики, які протягуються в виді суцільного нависаючими над очима гребня – козирка від бокових країв орбіт до центральної частини лоба, де вони зливаються з середньою частиною валика, який розміщений над переніссям. У неандертальців надочні валики менш масивні, локалізовані і не утворюють суцільного кістяного гребня. На відміну від пітекантропа надочні валики синантропа не зливаються з лобною кісткою, яка не так полого, а напроти, відділяються від нього виразним жолобком. Більш за все надочні валики синантропа нагадує відповідні структурні частини шимпанзе і горили. Крім надочних валиків до архаїчних структурних деталей черепа синантропа слід віднести наявність виразного сагітального валика і потиличного гребня (*torus occipitalis*), який відрізнявся виключною масивністю. У неандертальців потиличний гребінь розвинутий значно менше і до того ж не утворює суцільного, як у синантропа, одноманітного по масивності валика, а розпадається на три окремі частини, із яких центральна редукована в узьку зв’язуючу одиницю.

Череп синантропа характеризується більшою, ніж у неандертальця, подовженістю, різким звуженням в посторбітальних частинах (вузьким лобом) і дуже малою висотою черепної коробки. **Найважливішим із індексів, відношення між довжиною і висотою черепа, у синантропа вражаюче близький, до індексів черепів антропоїдних мавп.** У неандертальських черепів відношення між довжиною і висотою ніколи не досягає такої низької пропорції, яка виявилася характерною для синантропа. Не менше важливим рівень найбільшої ширини черепа – у синантропа вона, як і у антропоїдів, розміщується в нижній частині черепної коробки, біля вушних отворів, а не рядом з верхньою границею скроневої кістки або нижньої частини потиличної кістки, як це у неандертальця або сучасної людини. Ця обставина обумовила своєрідну конфігурацію бокових стінок черепної коробки – вони не вертикальні або випуклі, як у неандертальця і *Homo sapiens*, а злегка угнуті в частині, яка розміщена зразу за розширеною областю. Не меншу зацікавленість являє конфігурація основи скроневої кістки – лінії осі піраміди не горизонтальна, як

у решти гомінід, а помітно похила вперед в її середній частині, що характерно для антропоїдів. У черепа синантропа чітко виражена сплюсненість тим'яних кісток, висота скроневої луски мала, потиличний отвір (*foramen magnum*) дуже видимо звинуте назад по відношенню з положенням потиличних отворів у неандертальців і сучасної людини. Товщина кісток черепної кришки синантропа виключно масивна в середньому вона складає 10 мм, а в деяких частинах досягає 18 мм. Особливості архітектури черепної коробки синантропа має пряме відношення до об'єму мозку – він виявився трохи більшим ніж у пітекантропа, а тим більше антропоїдів, але менше ніж в неандертальців і *Homo sapiens*. Згідно даних Ф. Венденрейха, об'єму мозку синантропа варіюється в межах 850 – 1300 см³, складає в середньому 1075 см³ (у сучасної людини в середньому 1350 см³, у неандертальців 1425 см³, антропоїдів 415 см³, у пітекантропа 860 см³).” Читаємо далі том 2 на ст. 375 - 377: “В цілому мозок синантропа має шимпанзоїдну форму, але лобний район має особливості, характерні для людини....

Лицевий череп характеризується значною масивністю і перевищує по величині мозковий відділ. Власне, з цією особливістю зв'язано розширення вийної частини потиличної кістки і наявність великого потиличного валика, так сказати розвиток ділянок черепа, де кріпилися потужні м'язи, які тримали голову в рівновазі. Потужні дуги надочних валиків являються непрямим показником великої маси м'язів, які обслуговували жувальний апарат синантропа. Пітекоїдний характер його обличчя не викликає сумнівів: воно широке, низьке, прогнاته із-за виступаючої далеко вперед верхньої щелепи. Очніці черепа великі, глибокі, підквадратної форми, з валиком по боковому краю. Ніс широкий і плоский, з дуже дрібним жолобком, який відділяє його від лобної частини черепа. Кістки щік високі, плоскі які виступають вперед. Верхня щелепа, як і нижня широка, підковоподібної форми. Піднебіння шорстке, як у всіх гомінід. Нижня щелепа масивна, з широкими і крутими гілками, вузькою зубною аркою і сильно сходячою назад симфізною частиною, яка як і у неандертальців, не мала підборіддя *mentum osseum*, хоч зачатки його виявлені на деяких щелепах.

Зуби синантропа відрізнялися архаїчними рисами. Вони дуже великі, масивні, з міцними коренями, слабо прослідковується редукція корінних і злиття коренів. Досить сказати, що навіть верхні корінні мають інколи по три корені, що характерно для антропоїдних мавп...

Деякі із постійних зубів, головним чином нижні передкорінні з їх специфічною асиметричністю наскільки нагадують антропоїдні, які нагадують відповідні зуби шимпанзе, що як стверджує Ф. Венденрейх, якби знайшли їх окремо, то гомінідний характер визначався б важко...

Вмісті з тим зуби синантропа характеризуються багатьма прогресивними особливостями, без яких небудь сумнівів, які ставлять його систему в цілому в розділ гомінідних. Клики майже не виділяються над зубним рядом і не мають діастем, вони не відділяються вільними проміжками на верхній щелепі від різців, а на нижній від передкорінних. Клики синантропа по висоті, масивності і меншій загостреності, дуже відрізняються від антропоїдних.

Примітно, що верхні і нижні клики синантропа відрізняються між собою по формі: верхні конічні, близькі по формі різям, але на відмінність від них мають загострений край...

Верхні різці синантропа відрізняються лопатоподібною формою.

Кістки кінцівок синантропа, на відміну від примітивності будови черепа, виявилися дуже схожими відповідним кісткам *Homo sapiens*. Ця особливість свідчить про те, що прямоходження і звільнення рук від локомоції пройшло у антропоїдного предка людини задовго до того, як череп почав набувати гомінідні риси будови. Дійсно, прямизна стегнових кісток, їх розмір, особливість рельєфу, які розкривають картину кріплення м'язів, пропорції діафізів – все це підтверджує гомінідний характер нижніх кінцівок. Аналіз шорсткого рельєфу, стегна на тій ділянці, де знаходився ягодничний м'яз, показав, що тіло синантропа мало при ходінні вертикальне положення. Кінцівки синантропа, однак, далеко не повністю звільнилися від наслідків антропоїдного минулого, що з усією визначеністю розкриває деякі архаїчні риси будови трубчатих кісток кінцівок: велика масивність їх стінок, вузькість кістковомозкового каналу, відсутність ряду м'язових ліній. Цю обставину слід мати в виду при рішенні проблем, зв'язаних з можливими трудовими операціями, які міг робити синантроп. **Ріст його на основі вимірів стегнових кісток визначався в межах 152 – 162 см.** “ Згідно даних московського держстату середній ріст москаля на 2025 рік становив 162.9 см, і це при тому, що там проживає багато вихідців з України, які мають ріст 180 см.

Про формування рас.

Читаємо далі том 2 на ст. 378: “В світлі головних і вирішальних для гомінідного статусу синантропа характерних особливостей, як особливого палеоантропологічного типу, який стояв на еволюційній драбині на одну сходинку нижче неандертальця, але на одному рівні з пітекантропом.”

Читаємо далі том 2 на ст. 378 - 379: “**На закінчення слід відмітити, що одним із істотних аргументів, які використав Ф. Венденрейх для доказу безсумнівного відношення синантропа до істино предкових по відношенню до сучасної людини формам гомінід, а не тупиковим їх варіантом, являються деякі специфічні структурні деталі будови черепа, які дозволили висказати ідею про зв'язок синантропа з конкретним расовим підрозділом *Homo sapiens* - монголоїдами.** Ф. Венденрейх виділив 12 признаков, які підтверджують його думку про початок формування расових груп по крайній мірі з епохи середнього плейстоцену. Серед цих детально описаних ним особливостей найбільшу зацікавленість є наступні:

- 1) розвиток сагітального гребня на верхівці черепів синантропа – такі ж хорошо виражені гребішки відмічаються антропологами у ескімосів, американських індіців, австралійців, тасманійців, меланезійців, північних китайців;
- 2) наявність у черепів синантропа потиличної кістки (os occipitals або os incal) – особливо часто вона зустрічається у американських індіців;
- 3) кулевидні виступи (torus mandibularis) в альвеольній частині нижніх щелеп синантропа – подібного роду torus відмічені на нижніх щелепах китайців, неолітичних японців, ескімосів;
- 4) лопатоподібні верхні бокові різці – риса, незвичайно характерна для відповідних зубів сучасних монголоїдів;
- 5) значна ширина носової кістки лицьового скелету синантропа з незначними відмінностями верхньої і нижньої її частини – типово монголоїдна особливість.

Ф. Венденрейх відмітив, що ці признаки аж ніяк не дозволяють рахувати синантропа предком тільки монголоїдів, але і інших рас. Однак збереження у сучасних монголоїдів 12 специфічних особливостей, виявлених при вивченні черепів із Чжоукоудяня, не може розцінюватися як випадковість. В зв'язку з цим Ф. Венденрейх впевнений у тому, що синантроп ближче по расових признаках до монголоїдів, ніж європеїдів і негроїдів. “

Читаємо далі том 2 на ст. 396 - 399: “Однак внаслідок цілого комплексу причин, в тому числі кліматичних і географічних, темпи еволюції предка людини в різних місцях Землі з самого початку відрізнялися один від одного. В зв'язку з цим морфологічні особливості не можуть бути самі по собі датуючим елементом, оскільки може відбутися, що архаїчний гомінід на самому ділі більш пізній по віку, ніж прогресивний. Відмінності в морфології європейців і австралійських аборигенів, які, на думку Ф. Венденрейха, стоять на стадії, пройденій першими в епоху верхнього палеоліту, підтверджують справедливості висновку про нерівномірність розвитку. Більш стрімко гомінідізація проходила на Заході, зокрема в Європі, внаслідок чого неандертальські форми (гейдельбергська щелепа, ерінгсдорфський череп) відкриті в тих геологічних горизонтах, в яких на Яві і в Китаї залягали кістяні рештки пітекантропа і синантропа. Відповідно, на сході еволюція характеризувалася затримкою. Це не означало, проте, що азійські гомініди представляють собою тупикові форми, вимерлі або знищені більш прогресивними. Просто вони вступили на ”передгомінідну” стадію пізніше, ніж на Заході. Нгандонський неандерталець і вадьякська людина свідчать про продовження еволюційного розвитку пітекантропа аж до *Homo sapiens*, а в зв'язку синантропа з монголоїдами Ф. Венденрейх не сумнівався. **В свою чергу, можна з впевненістю стверджувати, що синантроп і пітекантроп, самі архаїчні із відкритих гомінідних форм, не представляють унікальних предків людини.** Такі ж різновидності гомінід, не знайдені поки, існували на Заході в попередні середньому плейстоцену геологічні епохи. Звідціля немає необхідності викреслювати міграційні маршрути Схід – Захід. Те ж саме відноситься і до неандертальців. На думку Ф. Венденрейха, з порівняльної морфологічної точки зору неандертальці не мають єдиних для всіх особливостей. Так, родезійський і нгандонський неандертальці відрізняються від європейських наявністю деяких специфічних рис, які свідчать про архаїчність перших двох. В свою чергу неандертальці Європи також поділяються на прогресивну і примітивну групи – ерінгсдорфську і спі. Корені перших із них Ф. Венденрейх слідом за А. Кізом прослідковує серед неандертальців, відкритих в печері Табун в Палестині, а кроманьйонців виводить від неандертальців Схул.

Звівши відомості про розповсюдження гомінід і неандертальців і зробив висновок про те, що багато специфічних рис їх представляють собою відображення расових відмінностей (“регіональна або расова диференціація повинна бути такою ж давньою, як і сама еволюція людини”, “расова диференціація просліджується на прегомідній стадії”), Ф. Венденрейх прийшов до висновку про існування чотирьох по крайній мірі центрів гомінізації:

Близький Схід – батьківщина європейців;

Східна або Південна Африка – батьківщина негроїдів;

Північний Китай - батьківщина монголоїдів;

крайній південний схід Азії – батьківщина австралоїдів і меланезоїдів.

(Ф. Венденрейх сильно помилився, з центрами гомінізації, дивись нижче)

Ф. Венденрейх рахував, що факти, які є в наявності у палеоантропологів, не дозволяють більше дотримуватися концепції одного центру еволюції, із якого час від часу нові прогресивні різновидності гомінід розповсюджувалися в усі сторони, винищуючи давні архаїчні види. Такому рішенню проблеми протирічить не тільки відсутністю знахідок “прегомідів” на території Центральної Азії або Східної Африки, найбільш популярних серед антропологів гіпотетичних центрів походження людини, невідповідність морфологічної послідовності хронологічної періодизації, а також неможливість пояснити появу расових відмінностей при проголошенні принципів неперервних міграцій і змішувань.

Ф. Венденрейх звертає увагу на те, що виникнення і закріплення специфічних расових особливостей вимагає значного проміжку часу і головне, строгої ізоляції на протязі всього процесу їх становлення, який почався на стадії “прегомідів”. Лише поліцентрична теорія дозволяє, згідно твердженню Ф. Венденрейха, уникнути протиріччя і труднощів в будові стрункої концепції походження людини, хоч він не приховував, що його погляди являють собою не більше ніж гіпотезу, яка ще чекає змінення в палеоантропології.

Так пошуки підтвердження центральноазійської гіпотези привели, як є не дивно, до повного заперечення її і сприяли до виникнення прямо протилежної теорії полігенізму в варіанті, який запропонував Ф. Венденрейх. Концепція онтогенетичного розвитку, який припускає ретельний аналіз внутрішніх факторів еволюції організму, також різко протиставлена ідеям прихильників центральноазійського центру походження людини з їх виключною увагою до розкриття ролі зовнішніх природних факторів географічного оточення.

В зв'язку з цим необхідно підкреслити, що в 40-і роки ідеї про різні центри еволюції взагалі становляться надзвичайно популярними, про що зокрема свідчить “нова теорія походження людини”, розроблена А. Кізсом. Вона основана на повному запереченні широких міграцій і контактів на ранніх стадіях еволюції людини (аж до одомашнювання тварин), проголошення неможливості переселень в палеоліті, підкреслюванні великої ролі ізоляції окремих груп гомінід, визначення кожного із ареалів палеоантропологічних знахідок в якості “локальної еволюційної колиски”. Тільки при таких умовах, стверджує А. Кізс, можна пояснити швидку еволюцію “тіла і мозку” плейстоценових гомінід”.

Поліцентричну теорію Ф. Венденрейха, підтверджує Х.Л. Мовіус, який розробив концепцію локального характеру нижньопалеолітичних культур Східної Азії.

Читаємо далі том 2 на ст. 401 - 402: ”Х.Л. Мовіус звернув увагу на те, що для палеоліту областей Азії, які знаходяться на схід від Індії, не характерно застосування знарядь оброблених з двох сторін типу аббевільсько – ашельських рубил і використання леваллуазької техніки обробки каменю, яка дозволяла отримувати порівняно правильні і великі пластини і пластинчаті сколи. На палеолітичних стоянках Східної Азії серед знахідок багаточисельні великі, які не відрізняються правильністю відщепи, близькі по формі клектонським, - з непідправленими ударними площадками і великими плоскими ударними бугорками...”

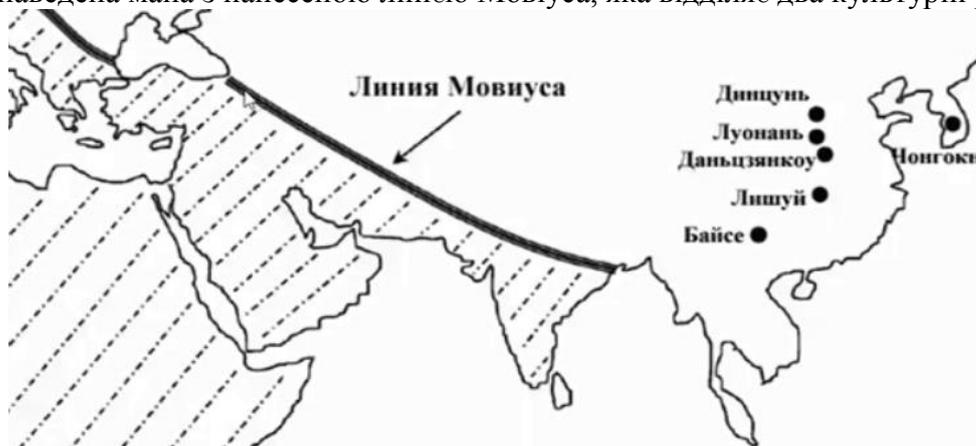
Відщепи і вироби із них не єдиний і, головне, далеко не головний елемент східноазійського палеоліту. Специфічну форму йому надає широке використання нуклевидних виробів із гальки типу чоперів, чопінгів і “тесловидних” знарядь, своєрідних аналогів рубил Європи і Африки, які відрізняються від них таким важливим признаком, як манера односторонньої оббивки заготовки знарядь, гранична економія по трудових затратах, яка надає їм черезчур архаїчну форму. По наявності компоненту галькових інструментів нижній палеоліт більшої частини Східної і Південної Азії різко відрізняються від клектонської культури Європи, перевищуючи її по складності і різновидності складових елементів інструментарію. Тому, стверджує Х.Л. Мовіус,

розглядаючи можливі варіанти порівняння з клектоном, слід напроти рахувати його “атипічним відгалуженням” азіатських культур.

Після порівняння соанської (Північно – Західна Індія), аньятської (Бірма), патжитанської (Ява), тампінянської (Малайя), культур півдня і південно – східної Азії, а також Чжоукоудяня, об’єднаних відміченими вище особливостями в єдину з мінімальними локальними відмінностями провінцію, з культурами аббевіль – ашельського типу Африки, Європи і західних областей Азії (Ближній Схід, південь і центральні райони Індії), Х.Л. Мовіус, прийшов до висновку, палеолітичні пам’ятки цих двох областей Старого Світу представляють у багато в чому різні по традиціям “щити культур давньокамінного віку”: західний – з розвинутою технікою двосторонньої оббивки, яка дозволила виготовляти типологічно досконале знаряддя типу рубил, а також прогресивною для нижнього палеоліту леваллуазькою технікою сколювання з нуклеусів заготовок для різних по призначенню інструментів, і східний – з архаїчними нуклевидними гальковими виробами типу “чопер – чопінг тул” і атипічними в своїй масі відщепами, близькими на вигляд клектонським. Х.Л. Мовіус не сумнівався, що підоснова однієї і іншої культури одна – найдавніші галькові індустрії, розповсюджені в епохи, які були попередниками шелю, на території Східної і Південної Африки, а також в Індії. Однак, якщо на заході, де еволюція вдосконалення техніки обробки каменю відрізнялася із-за інтенсивного обміну культурними досягненнями значною швидкістю, палеолітична людина уже на етапі ранньої пори середнього плейстоцену переходить до виготовлення рублячих знарядь з двостороннє оббитими поверхнями, то на сході із-за околичної, в значній мірі ізолюваного положення культурного ареалу, який був обумовлений надзвичайно довгим перебуванням в раніше установлених традиціях, по суті, до кінця ранньої пори верхнього плейстоцену, до початку верхнього палеоліту, а можливо і пізніше продовжували виготовляти ті ж “монотонні” в їх одноманітності і примітивності галькові знаряддя типу чоперів і чопінгів.”

До Китаю людина з території України в палеоліті не приходила, і не приносила передових культурних досягнень, тому синантроп виготовляв тільки примітивні галькові знаряддя типу чоперів і чопінгів

Нижче наведена мапа з нанесеною лінією Мовіуса, яка відділяє два культурні регіони.

Розглянемо яке знаряддя виготовляв синантроп.

Читаємо далі том 2 на ст. 363 - 365: “Після неочікуваного відкриття в місцезнаходженні №1 чітко виражених культурних горизонтів з багатими розсипами обробленого каміння починається довгий період ретельного вивчення індустрії синантропа. До кінця 40-х років Х.Л. Мовіус підвів підсумки краще всього відомого етапу нижнього палеоліту Східної Азії, які були представлені величезними за об’ємом матеріалами печери синантропа і використовуючи результати досліджень по цьому ж питанні П. Тейяр де Шардена, Х. де Терра, А. Брейля. Пей Вень-чжуна, накреслив вражаючу картину характерних особливостей культури, яка корелюється, згідно геолого – палеонтологічним даним, з ашельською і пізньоашельською культурою європейського палеоліту. Не зовсім ясно, по яких причинах, але очевидно, перш за все тому, що мешканці Чжоукоудяня просто не знали міст, де можна було добути сировину більш високої якості, синантроп довгий час використовував для виготовлення знарядь ті породи каміння, які находились під рукою і за якими не треба було здійснювати довгих “подорожей”: тонкозернистий твердий і м’який

метаморфізований юрський піщаник, жильний кварц і кварцитові кристали, кварцито - порфіритові породи, вапняк, а також значно менше кварцит, різні вивержені породи і кремій, в тому числі якісний синійський кремій. Різноманітність сировини, яка застосовувалася для виготовлення знарядь, свідчить на думку Х. де Терра, про достатньо багатому і довгому досвіді синантропа в обробці каменю. Примітно, що вироби із кремнієвих порід, явно переважають в верхніх культурних зонах. Очевидно з часом синантропу все ж удалося відкрити родовища кремнію і він став використовувати його для виготовлення найбільш важливих інструментів. Але це стало на фінальних стадіях розвитку культури. Але весь основний відрізок часу розвитку її, то синантроп проявляв завидну “впертість” віддаючи перевагу обробці малоприсадних по якості порід, головним чином піщанистих і кварцових. Невичерпні запаси такої сировини знаходились рядом у підніжжі пагорба Лунгушань, - розсипи гальок піщаника і кварцу. Добути вапняк, із якого рідко виготовлялися невиразні знаряддя, тим більше не складали ніяких труднощів – печера розміщена в його пластах. В той же час для того, щоб принести на місце стоянки кристалічний кварц, синантропу необхідно було пройти декілька кілометрів до місця виходу гранітних порід, найближчого місця, де цієї сировини було в достатку. “Експедиція” за кремнієм навряд були менше довгими і трудомісткими. Однак синантроп, безсумнівно, робив їх регулярно, а на пізніх етапах середнього плейстоцену, очевидно, досить часто. Перше що зразу ж кидається в очі при загальному огляді колекцій оброблених каменів із місцезнаходження №1 Чжоукоудяня, це вражаюча кількість відщепів і сколів з гальок (тисячі примірників). Складалось враження про якісь цілковито неймовірні масштаби, в якихось цілковито неймовірних масштабах, в яких велась обробка каміння на місці стоянки синантропа. Вірогідно із за цього індустрію його іноді називають “відщепною”. Більшість сколів характеризуються невиразністю, атипичністю, випадковістю форм і архаїкою, що надавало культурі синантропа чіткий відбиток примітивізму і глибокою давністю, які вводили в оману при культурно – хронологічних порівняннях і кореляціях. Необхідно однак, по перше, враховувати якість і особливості сировини, із якої виготовляли відщепи, а по друге, мати на увазі, що більшість їх представляють собою, очевидно, результат попереднього розколювання гальок і кусків породи в ході “чорнового” оформлення великих знарядь і нуклеусів. У всякому разі, саме таке враження склалося у Х.Л. Мовіуса при огляді великих серій відщепів із Чжоукоудяня. Так воно, вірогідно в дійсності і було.”

Знаряддя синантропа

з книги В.Є. Ларічева ”Палеоліт Північної, Центральної і Східної Азії”. Том 2.

В розглянутих матеріалах, немає абсолютного датування, тому точно встановити час виготовлення артефактів неможливо.

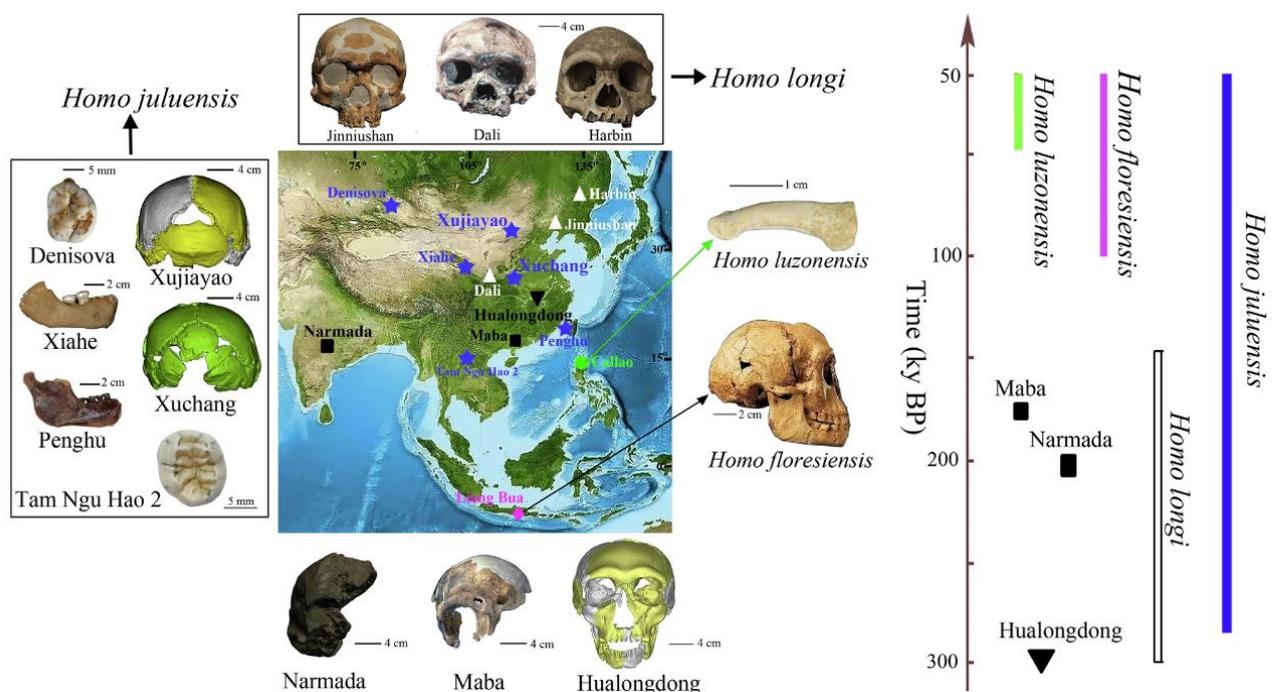
Згідно з вищесказаного можемо зробити висновки, гомініди в різних територіях розвивалися по різному, одні розвивалися, а інші були архаїчні, і це не залежало від наявності сировини. Як бачимо, що в районі Чжоукоудяня, була різна сировина, але синантроп не використовував кращої сировини якою був якісний синійський кремій, а використовував для виготовлення знарядь ті породи каміння, які находились під рукою і за якими не треба було здійснювати довгих “подорожей”: тонкозернистий твердий і м’який метаморфізований юрський піщаник. Знарядь з цього піщаника синантропу вистачало, щоб проломити голову іншому синантропу, або розбити кістки, для добування мозку.

Погоджуючись з Ф. Венденрейхом про існування чотирьох, а можливо і п’яти по крайній мірі центрах гомінізації, але його висновок, що батьківщиною європейців є Близький Схід, не відповідає дійсності. Висновки М.М. Герасимова і Я.Я. Рогінського, які наводить І.І. Коробков у книзі “Палеоліт Близького і Середнього Сходу”, свідчать, що Близький Схід не був батьківщиною європейців, там були архаїчні австралоїди, як і на Кавказі, звідкіля вони доходили, аж до Костенок, про що свідчить австралоїд з Маркіної гори. Прочитаємо, ще раз примітку 2 на ст. 59, до поховання Схул V: “М.М. Герасимов, не погодився з висновком Я.Я. Рогінського про монголоїдні признаки кістяка Схул V, а бачить в ньому австралоїда; але обидва антропологи прийшли до висновку, що це ні в якому разі не європеїд і навіть неархаїчний”.

Згідно даних, які є на сьогодні можна визначити наступні, центри формування фізичного типу та соціальних якостей людини (гомінізації) по ступені розвитку:

- 1) територія України від Сану до Дону – батьківщина білої сучасного типу людини;
- 2) Європа на захід від Сану, Північна Африка - батьківщина *Homo heidelbergensis*, а після Дніпровського зледеніння після змішування з *homo sapiens*, які прийшли в Європу, утворився новий вид людей *homo neanderthalensis*;
- 3) Австралія, Індія, Близький Схід, Кавказ, Крим - батьківщина австралоїдів і меланезоїдів;
- 4) Африка південніше Сахари – батьківщина негроїдів;
- 5) Північний Китай - батьківщина монголоїдів синантропів-денісівців.

Основні таксони гомінідів пізнього четвертинного періоду 300 – 50 тисяч років тому в Східній і Південно Східній Азії

Як бачимо на схемі розповсюдження таксонів гомінідів в пізньому четвертинному періоді в Східній і Південно Східній Азії проживали чотири різні таксони *H. floresiensis*; *H. luzonensis*; *H. longi*; *H. juluensis*.

Разновидность	Тип образца/ местоположение	Год открытия	Год присвоения нового названия виду	Хронометрический возраст	Ископаемые останки гоминингов
<i>Homo floresiensis</i>	LB1/Индонезия	2003	2004	190–50 тыс. лет назад	Различные черепные, дентогнатиче и посткраниаль останки
<i>Homo luzonensis</i>	СШБ/Филиппины	2007	2019	67–50 тыс. лет назад	Различные черепные, дентогнатиче и посткраниаль останки
<i>Homo longi</i>	Харбин/Китай	1933	2021	309–138 тыс. лет назад	Череп
<i>Homo juluensis</i>	Сюйцзяо/Китай	1976- 1979	2024	200–160 тыс. лет назад	Различные черепные и зубогнатиче останки

Вид *Homo floresiensis*, позначений розовим колом, це мініатюрні гомініди з острова Флорес в Індонезії про яких було опубліковано в 2004 році.

Ще один мініатюрний вид, *Homo luzonensis*, позначений зеленим колом, з острова Лусон на Філіппінах був добавлений в якості нового таксона гомінідів.

Від цих мініатюрних гомінідів пішла австралоїдна раса.

До виду *Homo longi* включено Harbin, Dali і Jinniushan, позначені білими трикутниками. Цей вид був виділений після аналізу решток із Харбін 5 в Китаї, але автори чекають додаткових даних для порівняльного аналізу. До виду *Homo longi* автори віднесли і Hualongdong, позначений чорним перевернутим трикутником але чекають додаткових вишукувань.

Автори дослідження до виду *Homo juluensis* відносять Хуїяо, Хучанг, Хіахе, Пенгу, Денісова і Там Нгу Нао, на схемі вини позначені синіми зірочками. Як бачимо до цієї групи включено і Денісова, так як згідно ДНК денісівця і ДНК знайдених решток в Тибеті і Лаосі збігаються, а також схожі зуби у всіх рештках.

Від цих гомінідів і пішла монголоїдна раса.

Закаменіlostі Maba и Narmada, позначені чорними квадратами, автори включили в більш широкий вид *Homo neanderthalensis*, так як і раніше, Maba був неандертальцем. Автори чекають подальшої оцінки того, що робити з окаменіlostями Маба и Нармади.

Неандертальців Південно Східній Азії в палеоліті не могло бути, там були австралоїди, це чергова фальшивка.

Антропологи Китайської академії наук і Гавайського університету знайшли новий вид давніх людей *Homo juluensis*, і опублікували про цю знахідку в журналах Nature Communications і PaleoAnthropology у листопаді 2024 року.

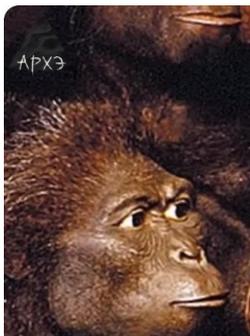
Вид *Homo juluensis*, великоголові, має об'єм мозку від 1700 до 1800 см³. Ці гомініди пізнього четвертинного періоду проживали в Східній і Південно Східній Азії від 300 до 50 тисяч років тому.

В Китаї прилетіли якісь марсіани, людиноподібних гомінід з таким об'ємом мозку, це чергова фальшивка, китайців.

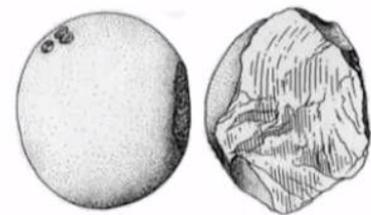
Професор Гавайського університету Крістофер Дж. Бей сказав, що цей винахід відбувся коли він і його команда опрацьовували нову систему організації викопних решток. Він говорить: "Хоч ми почали цей проект декілька років назад, ми не чекали, що зможемо запропонувати новий вид гомінід (предків людини), а потім організувати, закам'янілості гомінідів із Азії в різні групи. Це вишукування проясняє викопні останки гомінідів, які, як правило, включають в себе все, що не можна легко віднести до *Homo erectus*, *Homo neanderthalensis* або *Homo sapiens*".

А зараз розглянемо, що розповідає антрополог Станіслав Дробишевський про Китаї.

У відео "Ошибки антропологов" від 13.07.2022 року Станіслав Дробишевський розповідає, що в Китаї було знайдено нижню челюсть, яка належала вимерлому роду мавп люфенгпітеку, які були споріднені з орангутаном, а також два природні камені, які ніхто не обробляв. Але китайці, для того щоб буцімто перші *Homo erectus* були в Китаї, визнали, що ця щелепа належала *Homo erectus wushanensis*, яку округленою датою 2 млн. років тому.

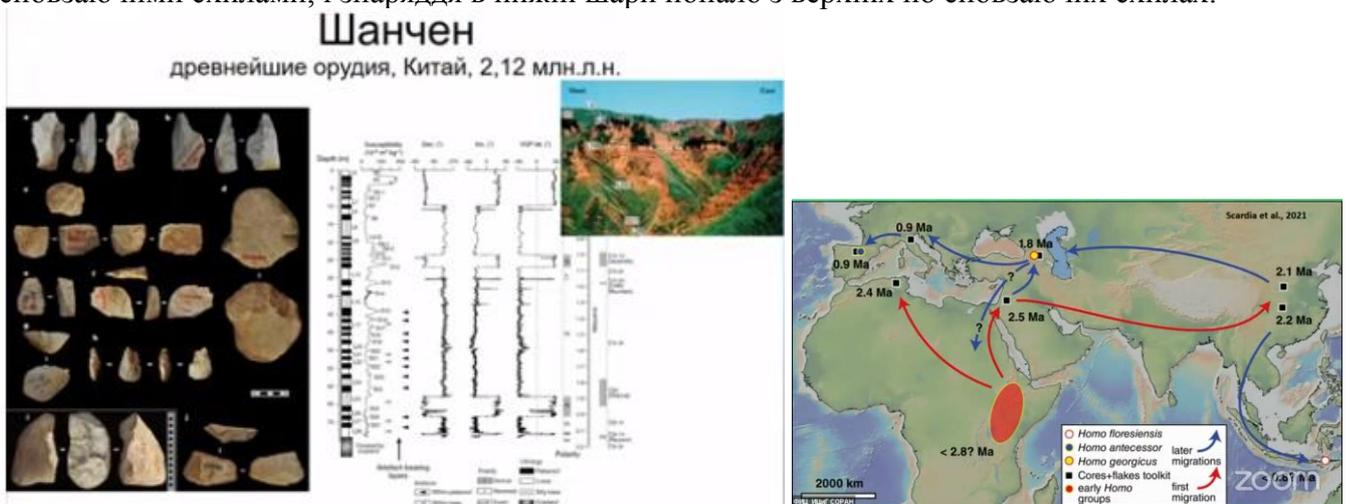

Лунгупо, 1,9 млн.л.н.:
"*Homo erectus wushanensis*",
принадлежит *Lufengpithecus*

Про цю, підробку китайців, С. Дробишевський написав у книзі "Предшественники. Предки?", яку подарував академіку Дерев'янку, при перебуванні у Денисовій печері. І цей академік, в той же день на нараді, став розповідати, що в Азії появилися перші *Homo erectus* 2 млн. років тому, і на зауваження С. Дробишевського, що це неправда, не відреагував, а про цих *Homo erectus* яким буцімто 2 млн. років, друкує в своїх працях. Як бачимо і китайці і академік Дерев'янку об'єдналися в фальшуванні історії. Зі слів С. Дробишевського китайці фальшували історію багато разів.

В відео "Палеоантропологические итоги 2018 года" на сайті Центр Архэ яке відбулося 28 січня 2019 року, С. Дробишевський розповідає, що китайці не залишають спроб показати, що рід *Homo* взагалі і конкретно *Homo sapiens* пішов з Китаю, досліджуючи місцезнаходження Шанчен, буцімто знайшли кам'яне знаряддя в шарах яким 2.12 млн років. Але це місцезнаходження є яр з сповзаючими схилами, і знаряддя в нижні шари попало з верхніх по сповзаючих схилах.

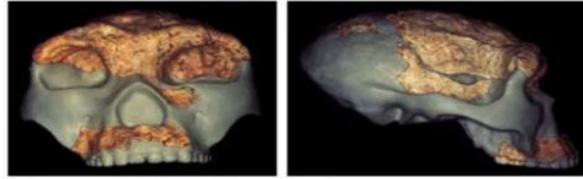

В відео "Палеоантропологические итоги 2015 года" на сайті Центр Архэ яке відбулося 11 січня 2016 року, С. Дробишевський розповідає, що китайці не залишають, доказати, що рід *Homo* взагалі і конкретно *Homo sapiens* пішов з Китаю.

Череп який був знайдений печері Молудун, в 60-х роках минулого сторіччя раніше китайці датували 1.2 млн років, але їм не терпиться зробити що в Китаї були самі давні *Homo*, вирішили

виконати нове датування, розкопавши в декількох кілометрах пагорб і по фауні датували 1.63 млн років. Але така фауна в Китаї була і в середньовіччі.

Древнейший китаец:
новая датировка черепа РА 1051-6
(Китай, Лантьянь, Гунванлин),
1,63±0,02 млн.л.н.

Дробышевский: "Палеоантропология: итоги 2015 года"

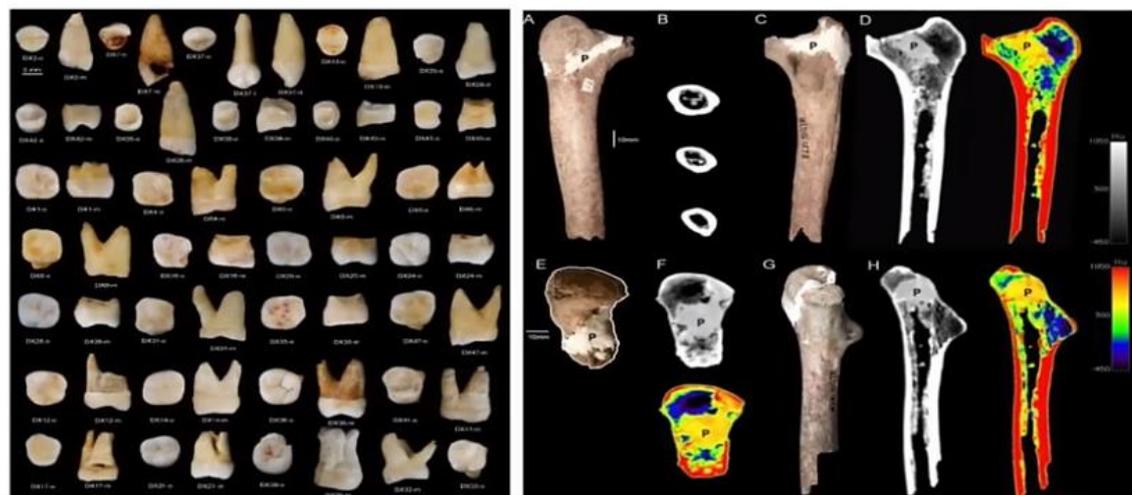
Далі С. Дробишевський розповідає, що китайці не заспокоїлися, а продовжили шукати давніх сапієнсів. В печері Фуянь знайшли більше 40 зубів.

Китайці стверджують що їм 80 – 120 тис. років тому, тоді як спеціалісти які виконали радіовуглецеве датування зубів встановили, що їм 42.9 тис. років тому, на що китайці образилися і перестали друкувати ці дані.

Череп який був знайдений в печері Молудун, були знайдені гомілкові кістки і череп, згідно радіовуглецевого датування їхній вік 14 тис років.

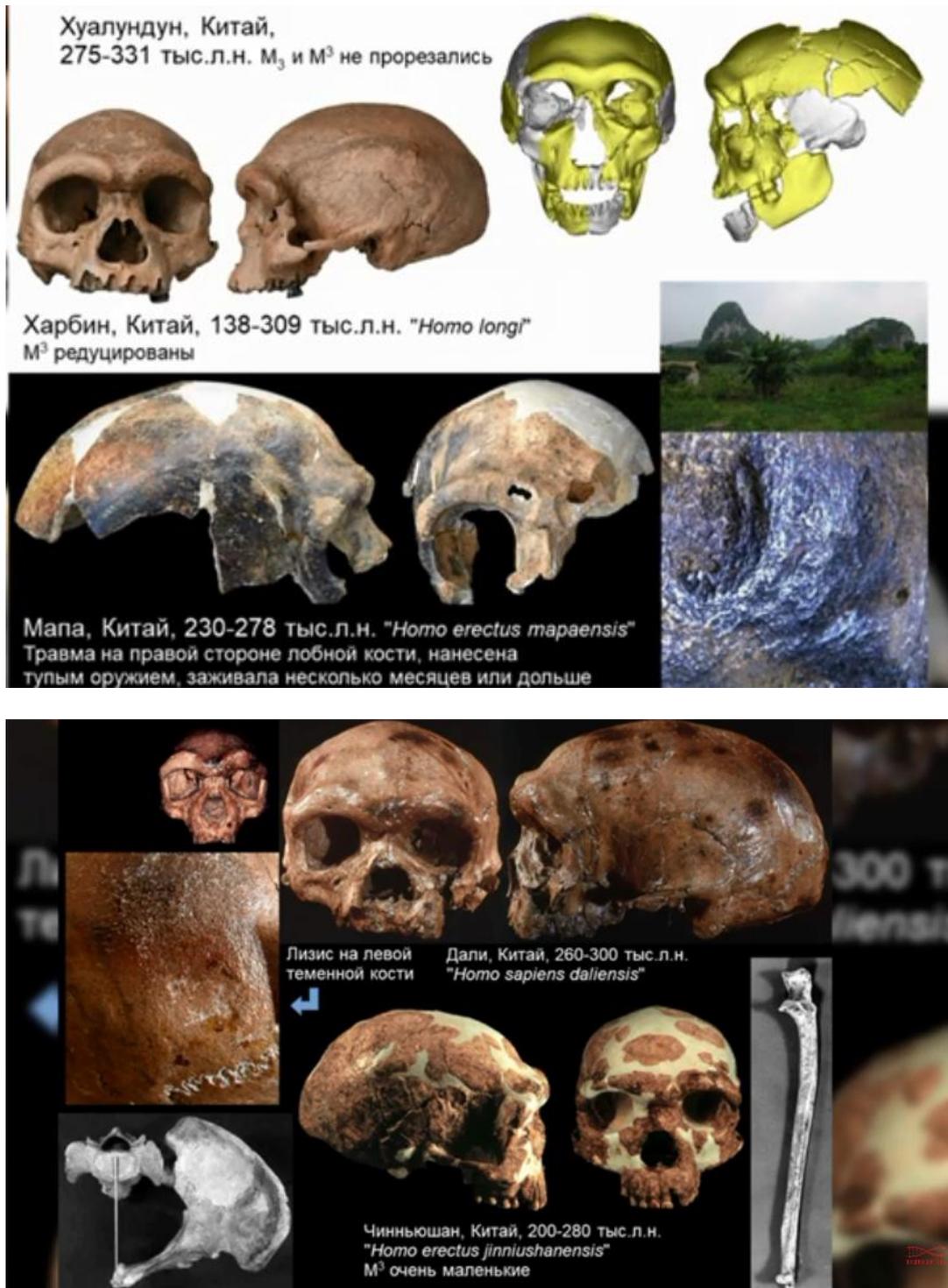
Череп китайці склеїли невірною і датували 1.7 – 1.8 млн років. По знайдених гомілкових кістках, які були розколоті, і криво склесні, визначили ріст який був не більше 150 см, а вага десь 40 кг. Знайдений розколотий череп і гомілкові кістки, підтверджує висновки Ф. Венденрейха про канібалізм. В знайдених щелепах не було третіх малярів.

"Странные" люди Китая:
Фуйян, 42,9 или 80-120 тыс.л.н.
и Малудун, 14 тыс.л.н.

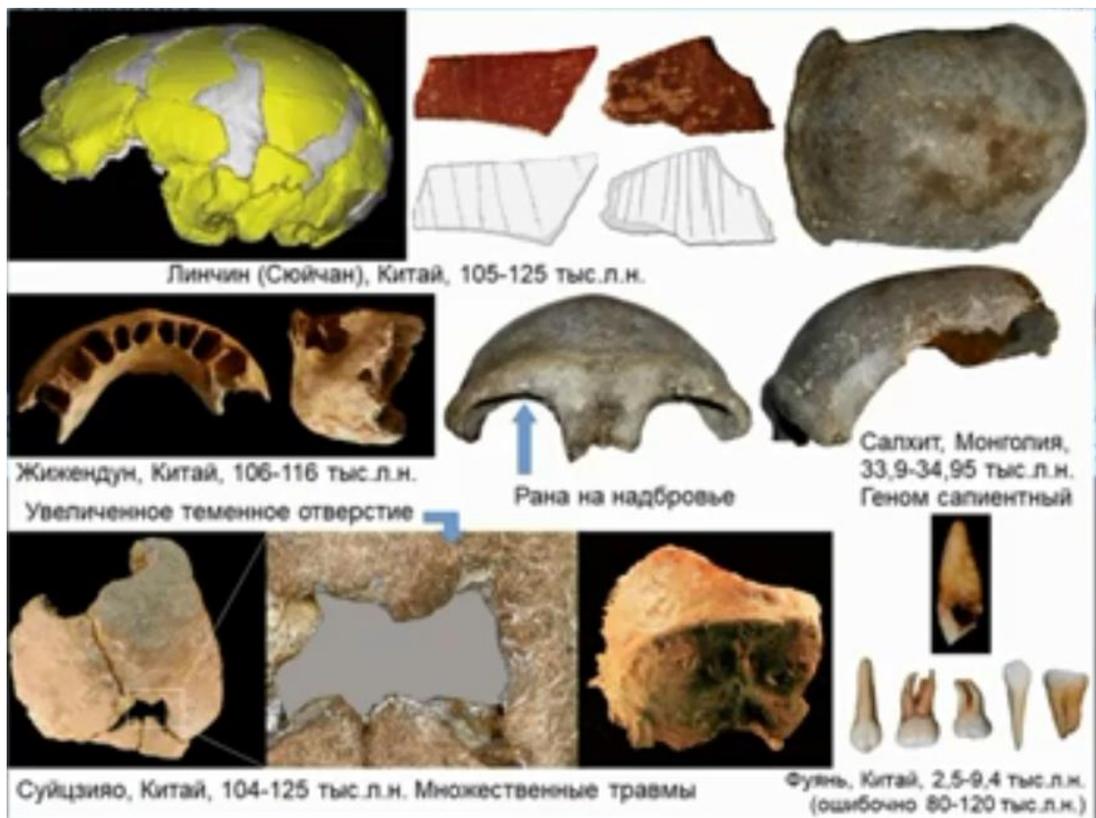

Станіслав Дробишевський про антропологию Китаю, розповідає і в відео від 21 вересня 2021 року "Третье, четвертое, пятое... человечество. Препалеоантропы Азии" на сайті @ScienceVideoLab Він говорить, що китайці дуже хочуть, щоб китайці походили з Китаю. Тому у всіх своїх статтях вони публікують ці знахідки як предків китайців і все роблять, щоб це не були якісь там незрозумілі москальські денісівці, вони ці слова стараються зовсім не споминати і пишуть, що це

предки китайців. Оскільки по антропології видно, що він зовсім не предок сучасної людини, вони придумують: в статтях ігнорують і щелепу, і надбрів'я, і ніс, а пишуть про який-небудь характерний згин тім'яної кістки, яка не характерна ні для чого надуманий признак. В усіх цих знахідках відсутні треті маляри, як і в денісівця. І назва їх повинна бути по назві першого знайденого в 1954 році *Homo tupaensis*. Майже в усіх знайдених черепах є травми від ударів тупими предметами, що підтверджує канібалізм.

В цьому відео С. Дробишевський розповідає що череп із Салхіта Монголія має архаїчний вид, якому буцімто сотні тисяч років, а коли виконали датування то йому менше 35 тис. років, а палеогенетика показала, що це взагалі *sapiens*. Як бачимо, що палеогенетики є головними фальшувальниками історії.

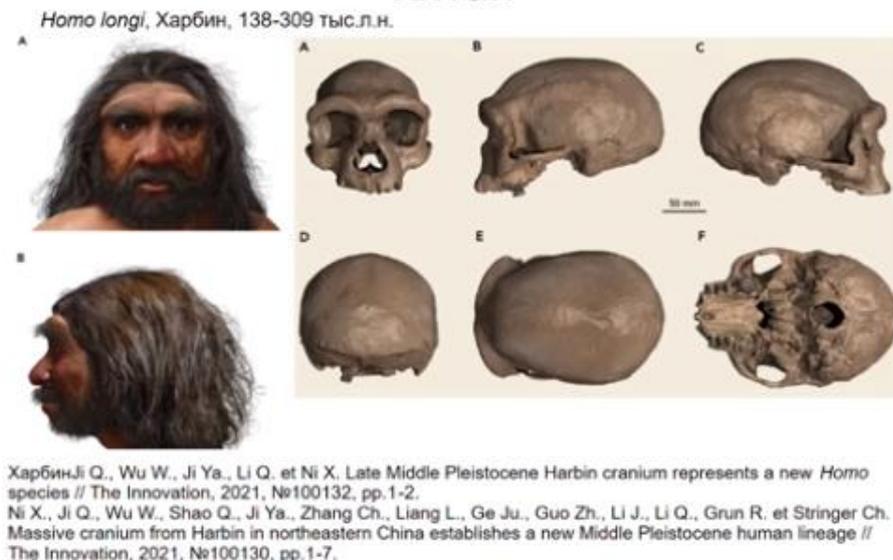
В відео "Антропологические итоги 2021 года" від 30 січня 2022 року на сайті Центр Архе, Станіслав Дробишевский розповідає, що 100 років тому, в Хуалундуні китаець працюючи на землі знайшов кістяк, все викинув, а залишив лише череп.

І тільки тепер ним зайнялись. По антропології він відповідав Денісівцю. Але китайці вирішили дати йому свою назву *Homo longi*.

У щелепах не було третіх малярів, так як і у Денісівців і інших синантропів.

За С. Дробишевським, по цьому черепу, китайці зробили портрет денісівця.

"Новый вид", или череп денісовца: Китай

В відео, від 17 січня 2024 року "Антропологические итоги 2023 года" на сайті Центр Архе, антрополог Станіслав Дробишевский розповідає про антропологію Китаю за 2023 рік, в відео . Китайці роблять фальшування, щоб доказати, що перші *Homo sapiens* були в Китаї. Так вони по новому склеїли череп з Хуалундуна, який був склеїний два роки тому. Підробляючи череп під сучасного сапієнса, склеїли череп по новому неправильно, таких черепів не буває.

В відео “Светлые глаза, древние народы и исчезнувшие цивилизации: разбираем расы с Дробышевским” від 07 січня 2025 року С. Дробышевський розказує, що в палеоліті 20 тисяч років тому в Азії не було людей сучасного типу взагалі. В Азії проживали люди, які мали архаїчні риси, широкий ніс, прогнатичну нижню щелепу, яка виступала вперед, покатий лоб, не сплюснене, а перекошене обличчя. Він розповідає що в Азії люди сучасного типу появились вперше не раніше 7 чи 6 тисяч років тому, у Китаї, в долині річки Хуанхе, культура Яншао. Альвеолірний прогнатизм і сьогодні найтиповіший для людей негроїдної раси, а також для південних монголоїдів. Ступінь розвитку прогнатизму беруть до уваги при визначенні антропологічних типів людини. Він був характерний для неандертальців і синантропів. Але С. Дробышевський не дає дані, звідкіля ті люди прийшли. А людина сучасного типу появились в Китаї не раніше, як 5 тисяч років тому, коли в Східну Азію прийшли Орії-Трипільці.

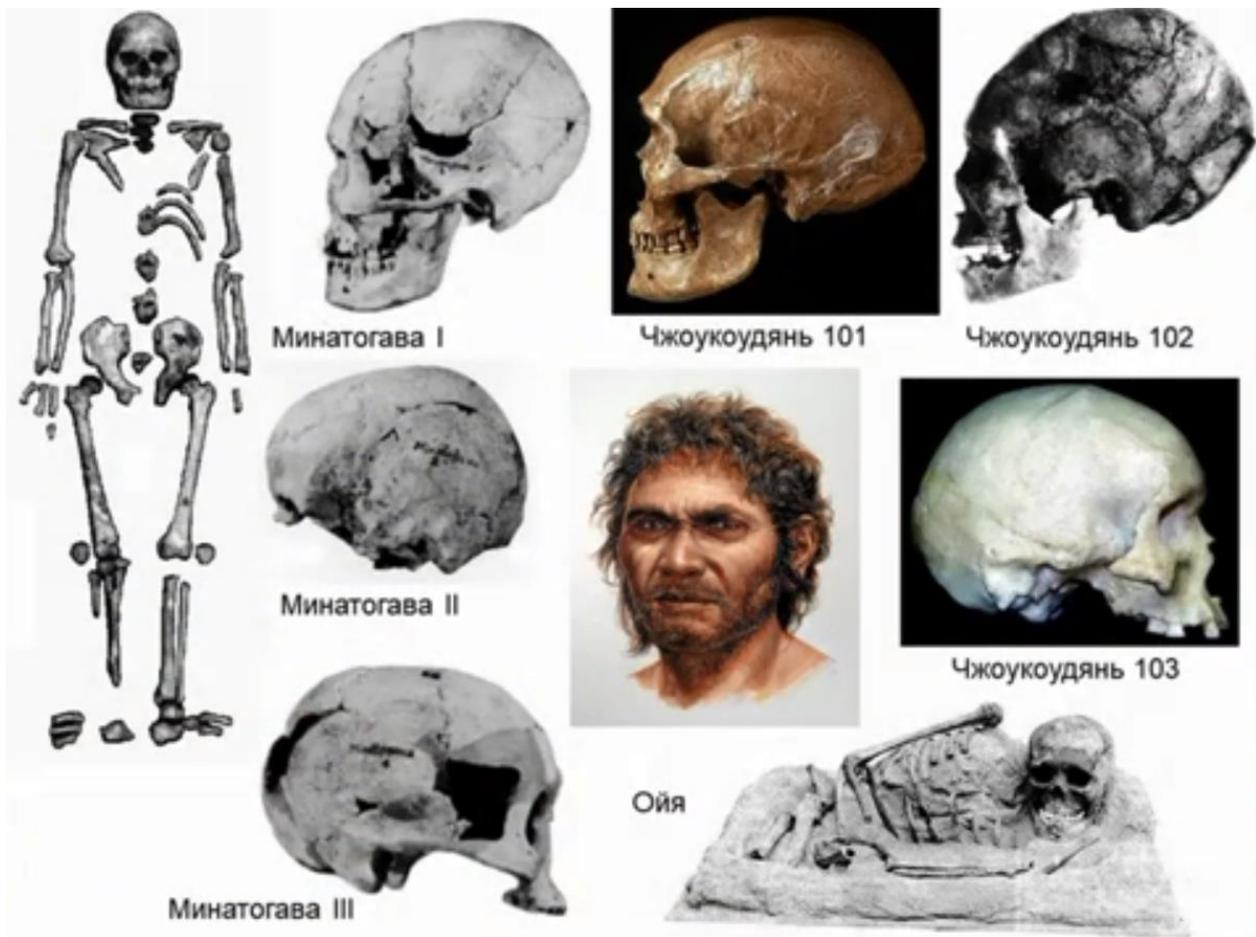
В відео “Разнообразие и преимущества Homo sapiens. Лекция Станислава Дробышевского”, від 31 серпня 2021 року на сайті @ScienceVideoLab, С. Дробышевський розповідає, що з самого появи *Homo sapiens* вони дуже сильно відрізнялися одні від іншого, з часом різновидність тільки збільшувалася. До появи *Homo sapiens* всі попередні види були схожі, немов штаповані. Різновидність перших *Homo sapiens*, була набагато більша ніж різновидність сучасних людей. В Китаї до залізного віку в Китаї, проживали екваторіали, а не китайці такі які проживають сьогодні.

В цей період людей у групах збільшилося і збільшилася їхня різновидність. Якщо взяти екваторіалів, які проживали раніше то вони були як штаповані. А після того, як 5 тисяч років тому, коли в Східну Азію прийшли Орії-Трипільці, почалося змішування рас, що і привело до збільшення типів людей.

Знайдені черепи на стоянці Чжоукоудянь, з яких залишилося три, решта як ми розглядали вище пропали, виявилися різними. Череп Чжоукоудянь 101 схожий на мисливця з Сунгіря, Чжоукоудянь 102 схожий на ескімоса, а Чжоукоудянь 103 схожий на папуаса.

А як ми знаємо, що в Китаї і в Азії взагалі проквітав канібалізм, то сильніші роди залишалися, знищуючи слабших. Так і появились сучасні китайці.

Така ж різниця виявлена і між трьома черепами виявлені на стоянці Мінатогава, в Японії, всі три черепи належали різним типам людини. Палеоліт

Ради престижу, щоб показати, що в Китаї все відбувалося раніше ніж в інших місцях Землі, китайці фальшують і археологію і антропологію.

А згідно фальшивих даних археологів, кераміка у Китаї появилася 20 тисяч років тому. Цікаво, як її міг виготовити керамік синантроп, який виготовляв архаїчне грубе знаряддя з гальок чопери, чопінги, тим більше він не користувався вогнем.

Археолог С.М. Замятнін в книзі "Очерки по палеолиту" видану видавництвом Академії наук ССР Москва, Ленінград 1961 р. на ст. 47: "З набагато більшою основою ставиться питання про те, що навіть найпростішим металевим знаряддям в виді дротика неандерталець ще не міг користуватися, та як не мав для цього координації рухів, і міг користуватися тільки простим списом або палицею, яку він використовував в ділі, не випускаючи з рук." Як бачимо, що навіть неандертальці не володіли координацією руки, не говорячи про руки синантропа, який стояв на еволюційній драбині на одну сходинку нижче неандертальця. Неандертальці також не користувалися вогнем, їли сире м'ясо, для жування якого необхідні були відповідні зуби, масивні щелепи, і м'язи для його жування, що утворювало надочний валик.

Датування самої кераміки не проводилося, так як відсутній метод для цього. Китайці вроді датували осад, який перекривав кераміку. А як китайці фальшують історію, ми розглядали вище.

Китайці фальшують історію, щоб бути першими. А так як японці датують свою кераміку 14 тис. років тому, то китайці, вирішили, буцімто знайдену кераміку в печері Сяньженьдун в 2012 році, датували віком 20 тис. років тому, а в печері Юйчаоян віком 18 тис. років тому. Лабораторні дані радіовуглецевого датування китайці не розкрили, а просто вказали дати.

Кераміка в Китаї, могла появитися, не раніше, як 5 тисяч років тому, коли в Східну Азію прийшли Орії Трипільці з території України, нащадків яких сьогодні називають уйгурами.

Московський археолог М. Ульянов в відео "Удревнее Китая", повідомив, що в минулому сторіччі Китайці відправили на навчання в США і Європу студентів, з південних районів, які після повернення, почали переписувати історію, фальшуючи її надаючи першість південним районам.

На московії видано десятитомну історію Китаю, в першому томі якої розглядається період від самого давнього до першої половини нашої ери. Про історію Китаю, розповідає один із авторів першого тому кандидатом історичних наук, завідувачим кафедрою китайської філології Інституту країн Азії і Африки МГУ М. Ульянов, в двох відео "Рождение китайской цивилизации", від 19 січня 2021 року і "Удревнее Китая", від 12 травня 2024 року, на сайті @proshloejournal,

Реконструкція черепа лантяньського
человека (*Homo erectus lantianensis*)

Реконструкція черепа синантропа
(*Homo erectus peklnensis*)

Десятитомна Історія Китаю надрукована в 2017 році

«Иероглифы» и символ из Диншадя
(втор. пол. VI – нач. V тыс. до н.э.)

КЕРАМІКА ОРІВ-ТРИПЛІЦІВ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Керамический сосуд культуры
Пэнтоушань

Керамика культуры Яншао (V-III тыс. до н.э.).
Музей Восточной Азии, Стокгольм

Культура Луншань

Культура
Дадіван
6000BC-5000BC

Культура Яншао
Фаза Баньпо
5000BC-4000BC

Культура Яншао
Фаза Мяодігоу
4000BC-3300BC

Культура Мацзяю
Фаза Мацзяю
3300BC-2800BC

Поховання розкопане в селі Цзяньлю повітового округу Цзіньян

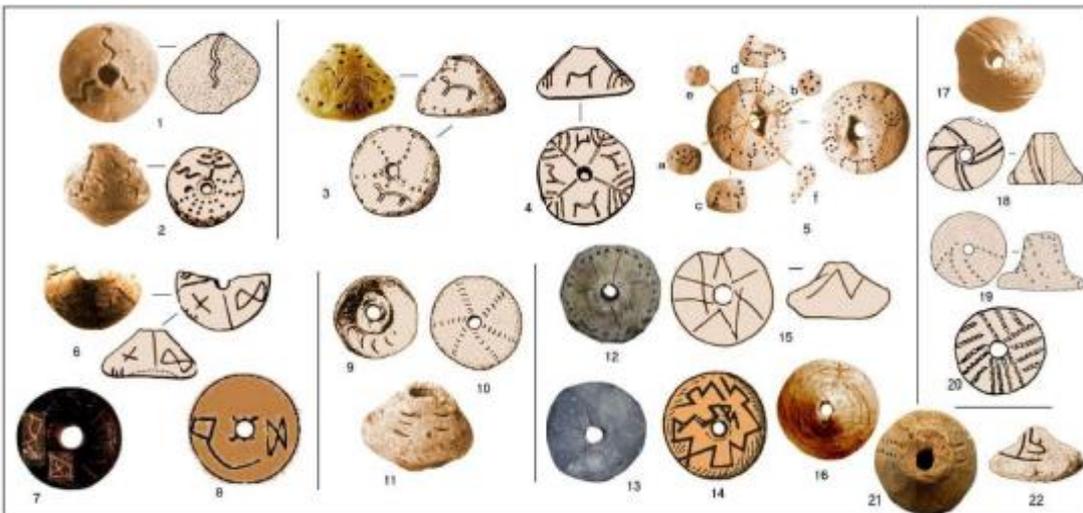

Сакральные символы на керамических пряслицах и конусе Хэмуду-1

КЕРАМІКА ОРІВ-ТРИПЛІЦЬВ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Знак Інь-Ян

Знаки на пряслицах. 1 (Бортничі) - 2 (Райки) - змія; 3 (Райки), 4 (Паволоч), 5 (Троянів) - «тириси»; 6 (Паволоч), 7 (Турдош, культура Віча), 8 (Слатине, Болгарія) - знак «лабрис»; 9 (Вертеба), 10 (Голішів), 11 (Петера) - місячні серця; 14-13 (Жванець), 14 (Діміні), 15 (Вовчанець) - лінійні кутові символи; 16 (Троянів): вихрові композиції; 17, 20 - Кирилівські висоти, 18 - Єввинка, 19 - Казаровичи, 21 - Підгорці 1, 22 - софійська група.

М. Ульянов розповів про те що в Китаї, 800 тис років тому проживала людина ланьтяньського типу, а 600 тисяч років тому настав час синантропа. Про кераміку давність якої більше 6 тисяч років до нашої ери, М. Ульянов навіть не згадував. Потім він розповідає, що Китай розділений Великою Китайською стіною, на півночі якої знаходяться лесове плато, з степами де в середній течії басейну річки Хуанхе й зародилася вогнище цивілізації, з якого, поступово, на протязі тисячоліть, в різні сторони, розходяться промені сонця, які освітлюють темні голови, чорноголових варварів. Як бачимо, що китайці, донедавна визнавали що культуру до них принесли з півночі.

А звідкіля прийшли люди, які створили це вогнище цивілізації?

Після того, як на території України, 5.5 тисяч років тому, настала засушлива погода, і людям стало не вистачати харчів, частина Оріїв-Трипільців, погрузили на вози свої пожитки, запрягли волів і поїхали шукати Землі, де вони зможуть прожити. Одні роди поїхали через Кавказ в Месопотамію, інші в Єгипет, а другі роди поїхали чрез Середню Азію в Індостан, де створили Харапську культуру, а інші поїхали на схід і поселилися на Північному Сході Китаю, сьогодні це Сіньцзян-Уйгурський автономний район, де сьогодні проживають нащадки Оріїв уйгури, а ще інші роди поїхали далі на схід і поселилися на Сахаліні, Курильських островах і на острові Хоккайдо, в Японії.

Перші міста збудували близько 3000 до н. е. Орії-Трипільці, які прийшли в долину річки Хуанхе, де знайшли Землю на якій можна було вирощувати сільськогосподарські рослини, щоб прогодувати себе і тварин. В містах Орії будували як житлові будинки так і ремісничі майстерні, насамперед по виготовленню керамічного посуду, ливарні та інші майстерні. Літописи називають першою династією китайських володарів — династією Ся, засновану правителем Хуан-ді (Жовтий Імператор). Вона нібито правила 400 років. Ще один легендарний засновник китайської держави, був Юй — нібито підкорив річки, збудувавши іригаційні канали та дамби для запобігання повеням.

Хуан-ди (Жёлтый Император), мифический правитель Китая, считающийся изобретателем письменности, музыки, арифметики, медицины и колеса. Роспись эпохи Хань (202 г. до н.э. – 220 г. н.э.)

Великий Юй, один из мифических древних правителей Китая, по легенде усмиривший воды рек Хуанхэ и Янцзы, затопившие Китай. Роспись эпохи Хань (202 г. до н.э. – 220 г. н.э.)

Орії-Трипільці вирощували в основному пшеницю яку привезли з території України, а також просо, рис, та інші овочі, сажали тутові дерева, для розведення шовкопрядів і виробництва шовку. **До речі, згідно спорово пилкових діаграм тутові дерева росли і на території України, і більш за все Орії вже знали про шовк, ще до приходу в долину річки Хуанхе.** Орії також розводили велику рогату худобу, коней, свиней, овець, курей. Волами орали ниви, запрягали їх до возів і саней.

Як свідчать дані, куди б не приходили Орії, у них був ритуал, це ворожіння на внутрішніх органах тварин в основному овець. Про ворожіння на внутрішніх органах тварин повідомляється від написів на шумерських глиняних табличок до письмових джерел про етрусків.

В Оріїв-Трипільців ніколи і ніде не було канібалізму, як про це брешуть всякі фальшувальники історії. Канібалами були як європейські *homo heidelbergensis* і *homo neanderthalensis*, африканські придумані “*homo sapiens*”, австралійські і південно азійські пітекантропи та східно азійські монголоїди синантропи, які були канібалами до недавня.

У відео, від 18 жовтня 2022 року, “Ритуальний каннібалізм и поедание злых соседей: что это было” // Дробышевский. Человек разумный на сайті @RTVItainment, москальський антрополог С. Дробішевський розповідає, **що на Уралі і Сибіру, де проживають монголоїди, ще в 19 сторіччі процвітав канібалізм, а в Африці він процвітає і сьогодні.**

Орії також принесли на схід високу культуру, як ми бачимо Трипільська кераміка схожа на китайську. **Тільки датування кераміки Яншао, V тисячоліттям до н. е. невірне, так як на той час, її на території сучасного Китаю не могло бути, ніхто не вказує, що за люди її виготовляли і звідкіля вони прийшли, а синантропи її виготовити не могли. Культуру Яншао створили Орії-Трипільці в III тисячолітті до н. е.**

В відео “Светлые глаза, древние народы и исчезнувшие цивилизации: разбираем расы с Дробышевским” він говорить, що у Китаї, люди сучасного типу появилися вперше не раніше 7 чи 6 тисяч років тому, у долині річки Хуанхе, культура Яншао, але він не розкажує, що то були за люди і звідкіля вони прийшли. **А людина сучасного типу появилися в Китаї не раніше, як 5 тисяч років тому, коли в Східну Азію прийшли Орії Трипільці з території України, яких сьогодні називають уйгурами, а більше їм взятися ні звідкіля.**

Це підтверджує і Ч. П. Фіцджеральд у книзі “История Китая” виданій в Москві в 2005 році “ЦЕНТРОПОЛИГРАФ”, читаємо на ст. 51: “На противагу традиційній художній літературі реальна історія китайського народу свідчить про те, що китайська цивілізація зародилася набагато пізніше других великих давніх цивілізацій. Розкопки, проведені на місцях стоянок давніх людей, показують, що артефакти які дійшли до нас відносяться до періоду не раніше 3000 років до нашої ери. Китайський бронзовий вік навряд чи відноситься до періоду раніше 1500 року до нашої ери, але більше точна дата, можливо, буде названа, коли будуть проведені розкопки на пока ще не вивчених стоянках.”

Культуру Яншао відкрив в 1921 на матеріалах з провінції **Хенань**, яка знаходиться дуже далеко від середньої течії Хуанхе, шведський геолог та археолог Юган Гуннар Андерсоном (1874—1960). Поняття Яншао використовується для означення, середній неоліту згідно історичної літератури, в центральній і східній частинах басейну Хуанхе або групи окремих середньо-неолітичних культур, Баншань, Баньпо 1,2;, Шицзя, Мядігоу та ін. Але Яншао, є не середньо-неолітичною культурою, раннім неолітом в Китаї.

На зміну Яншао прийшла культура Луншань.

Луншань це енеолітична культура в басейні річки Хуанхе, що існувала згідно історичної літератури протягом 3000—1900 років до н. е., її ще називають **Чорно-керамічна культура**.

Але дати її існування необхідно уточнювати, новими вишукуванням.

Орії-Трипільці принесли і малюнкове ієрогліфічне письмо, в якому кожний знак означав ціле слово. Сучасна китайська писемність походить від Орійсько-Трипільського письма, так як монголоїди синантропи, самі нічого придумати не могли і не можуть, тому користуються тим що їм дали, або тим що вкрадуть. Нижче наведена частина знаків Орійсько-Трипільського письма, **6-й знак Початок і Кінець, або Ін-Ян.**

Орійсько-Трипільське письмо

1. Дерево життя

2. Дощ, опади

3. Вода життєдайна (жива вода)

7. Зв'язок всього сушого

8. Засіяне поле (т. з. трипільські квадрати)

9. Підсумок, лінії життя

4. Спіраль часу

5. Гори

6. Початок і кінець

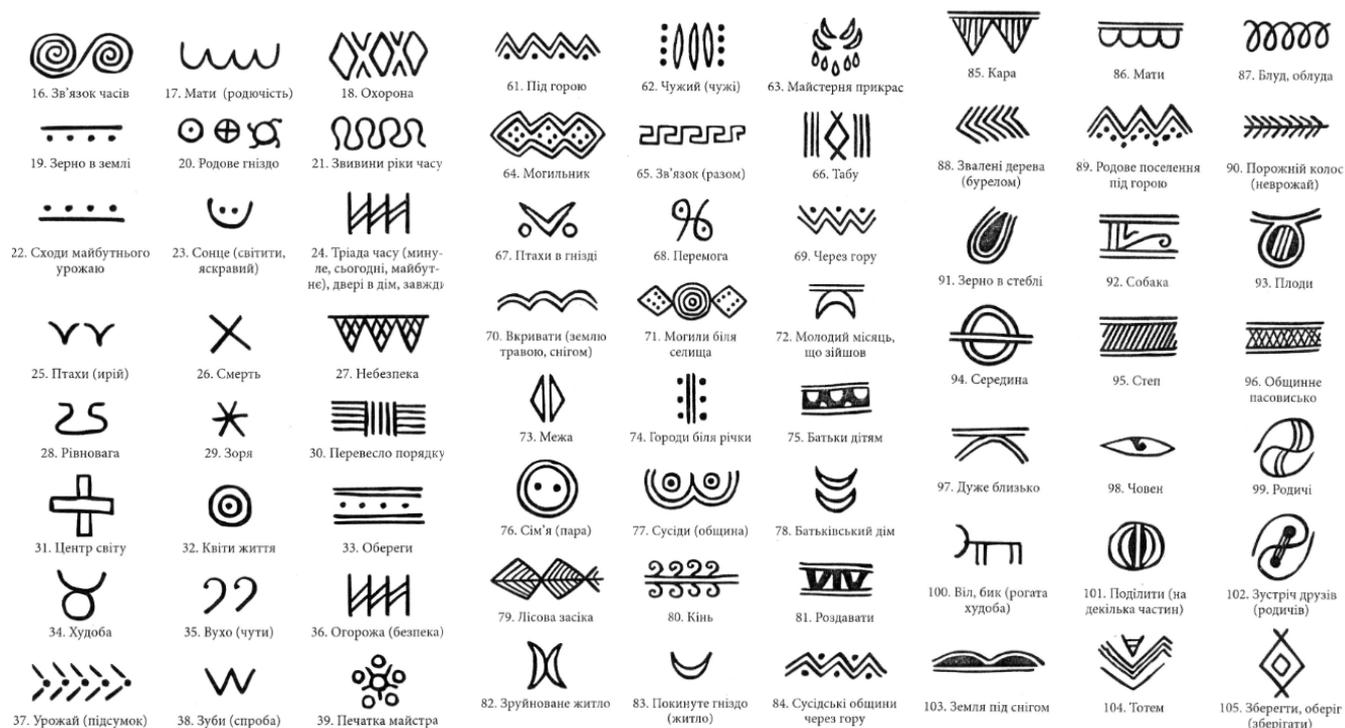
10. Порядок, лад

11. Хвиля

12. Знаки пам'яті

Про будівництво захисних споруд Орїями, для захисту від канібалів синантропів.

Прийшовши на нове місце Орїї-Трипільці будували поселення без захисних мурів, так саме, як і на території України, де на них ніхто не нападав. Так було і в Месопотамії і в Китаї і в інших місцях куди приходили Орїї-Трипільці.

Але в Китаї, їхніми сусідами були канібали синантропи, які нападали на поселення і підло вбивали жінок і дітей.

Так на місці доісторичного поселення, вік якого оцінюють у 4 400-4 100 років, археологи знайшли рештки 41 обезголовленої жінки та дитини. Скоріше за все, 32 із них стали жертвами єдиного нападу головорізів, що робить його на сьогодні наймасовішим у неолітичній Азії.

Дослідники на чолі з археологами Цзілінського університету зробили відкриття у стародавньому поселенні Хонхе (Honghe) на північному сході Китаю. Воно зберегло рештки 42 будинків та численні предмети побуту, які вказували, що місцеві жителі займалися рибальством, полюванням і землеробством. А ще, археологи підняли із землі 41 обезголовлене тіло жінок та дітей, на шийних хребцях яких залишилися різані ушкодження від гострого предмета. 32 обезголовлені тіла та одне з уцілілою головою знайшли у двох будинках, і вони всі могли бути жертвами одного нападу. Відтинання голови проводили дуже гострим кам'яним лезом, причому вбивця нахилив лівою рукою голови жертв назад, тоді як правою рукою з кам'яним лезом перерізав шию спереду. Також вчені знайшли чотири голови дорослих чоловіків у ямі неподалік, вбивство яких передувало масовому обезголовленню жінок і дітей. Вчені припускають, що одного дня вороги скористалися відсутністю у поселенні чоловіків, які могли піти на пошук ресурсів чи битву, і вбили їхніх дружин і дітей, забравши їхні голови як трофеї. Після повернення чоловіків і тих, хто пережив напад, жителі перенесли тіла у два будинки для простого поховання, а самі покинули селище. Як ми знаємо, синантропи, відрізали голови, і несли в свої печери для добування мозку. Після цього відкриття, влада Китаю заборонила проводити нові дослідження.

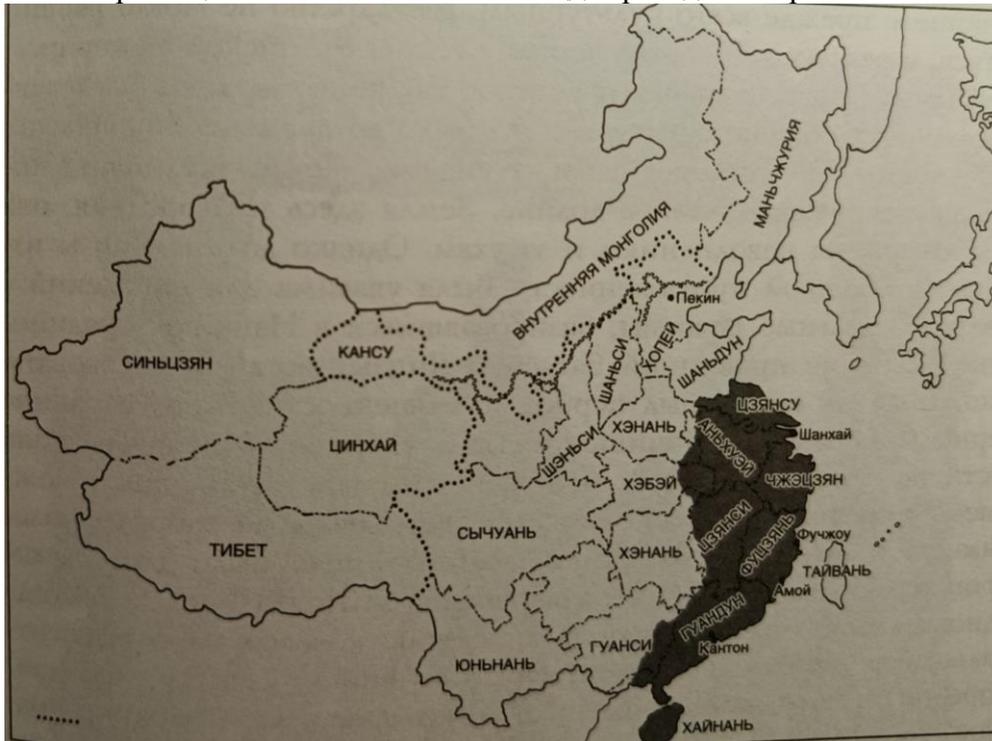
Для захисту від таких убивств, Орїї почали будувати навколо поселень високі мурви, а для того щоб запобігти набігам канібалів синантропів, з півдня почали будувати "китайську стіну", по типу Змієвих валів. Всі бійниці на Великій Китайській стіні передбачені для захисту від нападу з півдня. Для попередження і відбиття нападів канібалів синантропів, Орїї створили військові загони. Вони підтримували зв'язок з своєю Батьківщиною, створивши Великий шовковий шлях. Уже наступні покоління Орїїв знали ішли на нові місця озброєними, і будували високі мурви навколо поселень, про що свідчить поселення Аркаїм і інші.

Доречі сьогодні в усій історичній літературі Орїїв називають арійцями. Це відбулося із за того, що неандертальці греки, яких наші предки із за їх кольору шкіри і волосся назвали граками звідкіля і назва країни Греція – країна граків, не могли виовити букви О і замінили її на букву "а", звідкіля і слово арійці. Так саме і монголоїди москалі пишуть мосва, а вимовляють масква.

Велика Китайська стіна

Провінції Китаю з книги Ч. П. Фіцджеральд "История Китая"

В незафарбованих провінціях говорять на нормативній мові, а зафарбованих темним кольором говорять на різних діалектах.

Антропологічне порівняння уйгурів і китайців:

- 1) антропологічний тип уйгура європеїдний (метисований), а китайця (хань) – монголоїдний;
- 2) уйгури вищі, за монголоїдів китайців;
- 3) в уйгурів ростуть вуса і бороди, як і в білої людини, тоді як у китайців вони не ростуть;
- 4) волосся в уйгурів пряме темно-каштанове або світле, а у китайців пряме жорстке чорне;
- 5) в уйгурів ніс вузький, а перенісся високе, а у китайців ніс широкий, а перенісся низьке;
- 6) в уйгурів вилиці помірно розвинені, а у китайців дуже розвинені виступаючі;
- 7) в уйгурів очі карі або світло-карі, у китайців темно-карі;
- 8) в уйгурів очна яма висока, у китайців вузька горизонтальна;
- 9) в уйгурів епікантус відсутній, а у китайців він дуже виражений;
- 10) в уйгурів зубна система така, як у білих людей, а у китайців така як в синантропа лопатоподібні різці;
- 11) в уйгурів колір шкіри світлий, а у китайців від світло-жовтого до жовто-коричневого;
- 12) в уйгурів обличчя середньої ширини, або вузьке, а у китайців широке;
- 13) в уйгурів лоб високий, а у китайців низький;
- 14) в уйгурів форма черепа, як у білої людини доліхократія, тоді як у китайців брахікранія, воно круглоголові із за чого, наші предки їх назвали монголами – круглоголовими.
- 15) В уйгурів кість руки дозволяла виготовляти мікро знаряддя, тоді як кість синантропа, цього не дозволяла і він виготовляв грубі чопери і чопіги.

І головне будова мозку уйгурів, відрізняється від мозку монголоїдів. В уйгурів переважає передня лобна частина мозку, яка відповідає за керуванні поведінкою і свідомі дії, а це мислення, планування, логіку, прийняття рішення, мовлення, довільні рухи, моральні норми, соціальну поведінку, самоконтроль, увагу, ініціативу і мотивацію, тоді як у монголоїдів переважає потилична частина мозку, яка відповідає за зір і обробку зорової інформації.

Орії-Трипільці винайшли і порох і папір, але в усій літературі написано, що порох і папір винайшли синантропи китайці, які в зв'язку з їхньою антропологією зробити не могли.

Як бачимо, згідно антропології, уйгури є нащадками Оріїв-Трипільців.

Червоним виділено Сінцзян-Уйгурський автономний район

Уйгури

Уйгурки не відрізняються від Українок

Молода уйгурська мати Міґрігуль Турсун дає інтерв'ю журналістам

Предками уйгурів є Орії-Трипільці, які прийшли в Східну Азію з території України.

Через Сінцзян проходив Великий шовковий шлях — найбільший торговельний маршрут з Азії на територію України. Сінцзян-Уйгурський регіон межує з Пакистаном, Таджикистаном і Казахстаном. Сінцзян багатий на корисні копалини, — в регіоні добувають нафту, природний газ, вугілля, золото та залізо.

Протягом минулого тисячоліття існувало декілька регіонів уйгурів, які були частинами інших держав і імперій. До сфери впливу Китаю вони потрапили наприкінці XVIII століття, коли династія Цін (правляча родина Піднебесної) захопила Сінцзянський регіон. Але вже в 1912 році династія припинила своє існування. Це створило вакуум влади в колишній Китайській імперії, що розпалась на дрібні області, а території відійшли під контроль місцевих військових правителів. Це дало можливість уйгурам та іншим тюркським народам Сінцзяну в 1933 році створити Першу Східну Туркестанську республіку, а в 1934 — Другу Східну Туркестанську республіку. Проте, ці повстання народів проіснували недовго і в 1949 році Китайська Народна Республіка (далі КНР), не без участі СРСР, отримала під свій контроль регіон Сінцзяну.

В 1955 року офіційно оголошено про створення **Сінцзян-Уйгурського** автономного району у складі Китаю. За статистичними даними на території Китаю проживає понад 10 млн. уйгурів, і

більшість з яких, саме на території Сінцзяну. З 1950-х років пекінський уряд посилив політику «ханізації» віддаленої провінції, тобто переселення туди представників титульної нації. Таке переселення проводили ще імператори династії Мін (1368—1644).

За даними перепису населення 2015 року, у Сінцзян-Уйгурському автономному районі мешкає близько 23,6 млн осіб. Через міграцію частка уйгурів зменшилася з 75 % (понад 3,6 млн) у 1953 році, до 45 % (понад 8,3 млн) у 2000 році. Кількість китайців навпаки збільшилась, з 6 % у 1953 році, з них понад 100 000 вояки Народно-визвольної армії Китаю, до 41 % (майже 7,6 млн) у 2000 році.

З 2014 року уйгури стали об'єктом цілеспрямованого геноциду.

У звіті “Уйгури на продаж” від австралійського Інституту стратегічної політики, повідомляється, що починаючи з 2017 року, понад мільйон уйгурів зникли в мережі “таборів перевиховання”, їх китайці монголоїди продають фабрикам як рабів. Визначено принаймні 27 фабрик, які використовують працю уйгурів із таборів. При цьому фабрика Nike має сторожові вишки та колючий дріт, як тюрма. Уйгурів завозили на фабрики Adidas, Fila, Apple та інші прямо з таборів “перевиховання”.

Китай влаштовує повільний, але методичний геноцид уйгурів. Удаються навіть до звірств над жінками, щоб ті не могли народжувати дітей, а охороні таборів гвалтують жінок.

Молода уйгурська мати Міґрігуль Турсун розповіла, що її катували та піддавали «іншим жорстоким умовам». Вона дала інтерв'ю, під час якого вона описала свій досвід у таборах: їй вводили наркотики, допитували цілими днями без сну, піддавали нав'язливим медичним оглядам, прив'язували до крісла та били електричним струмом. З 2015 року Міґрігуль відправили до табору втретє. Вона сказала журналістам, що пам'ятає, як слідчі казали їй: “Бути уйгуром — це злочин”

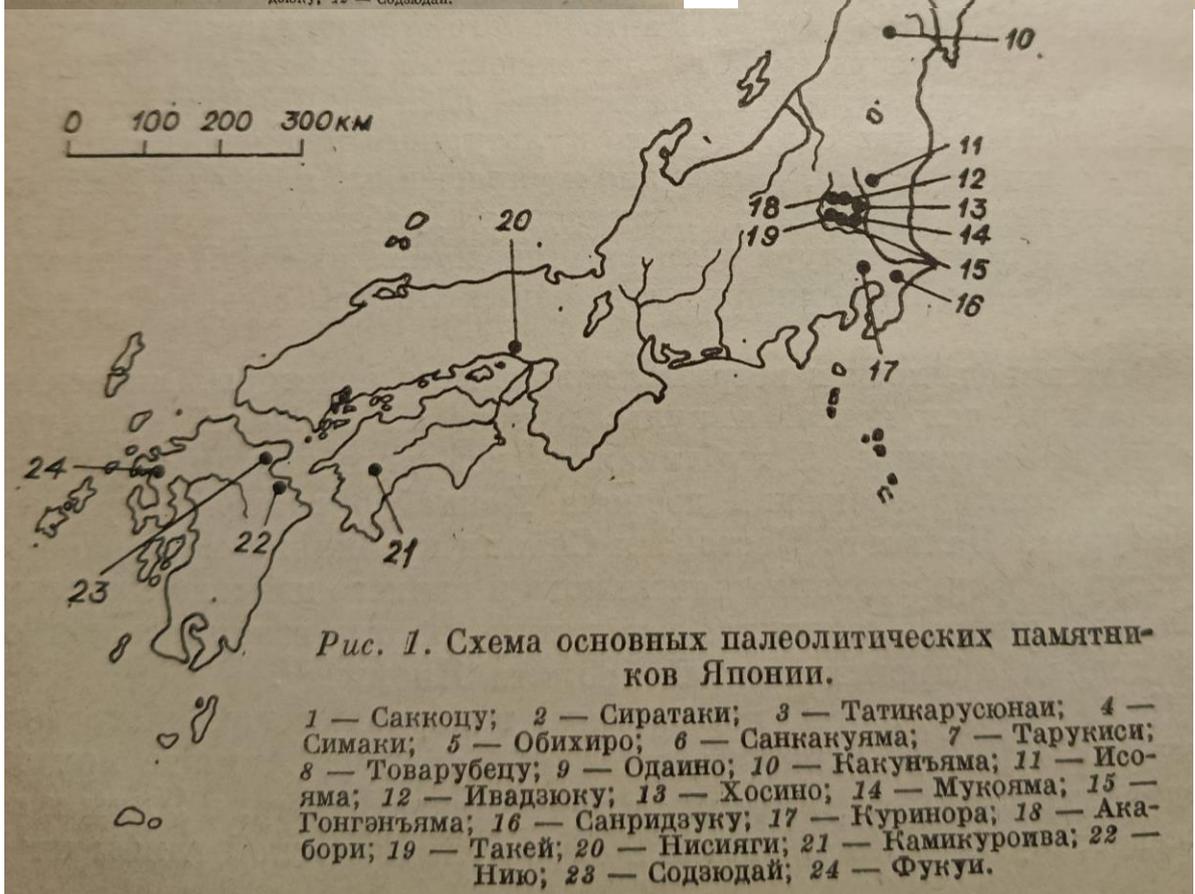
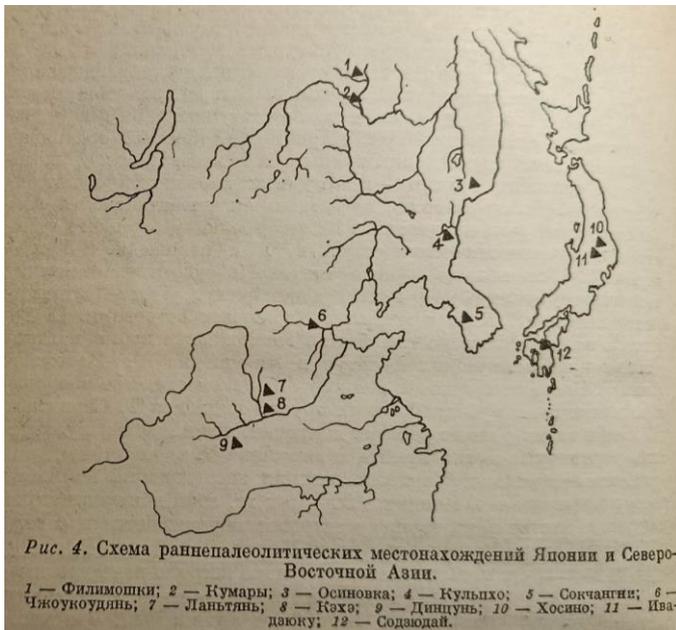
Китай намагається досягти “єдності” шляхом домінування етнічної більшості монголоїдів “хан”. У 2019 році були опубліковані документи вищих китайських посадовців, де з-поміж іншого були процитовані слова Генерального секретаря ЦК Комуністичної партії Китаю Сі Цзіньпіня: «Не проявляти абсолютно ніякого милосердя». Окрім жорсткого придушення протестів і демонстрацій, влада відправляє уйгурів в спеціальні табори, які китайська сторона офіційно називає «центрами професійної освіти та навчання». Люди, які «закінчили навчання», розповідають, що їх забирали просто з вулиці, не даючи ніякої альтернативи. Точна кількість затриманих невідома, але вважається, що через такі центри пройшло щонайменше мільйон осіб. Крім цього, точної інформації про те, що відбувається в центрах «освіти», наразі немає. Усі розслідування та свідчення людей сходяться на одному — у таборах застосовують фізичне, психологічне й сексуальне насильство. Над в'язнями знущалися, змушували кожен день повторювати комуністичну пропаганду, нав'язували іншу культуру. Існування щонайменше 120 «виправних» центрів, куди відправляють затриманих уйгурів.

Про геноцид Уйгурів повинні знати всі Українці і повинні робити все, щоб не допустити на територію України канібалів монголоїдів москалів і китайців, щоб не повторити долю Уйгурів. За майже 400 останніх років Українці пізнали, “братські обійми” монголоїдів москалів.

ПАЛЕОЛІТ ЯПОНІЇ

Палеоліт Японії розглянуто в книзі “Культуры каменного века Северной Японии” написана авторами Р.С. Василевським, Є.Л. Лавровим, Чан Су Бу, видану у видавництві “Наука” Новосибірськ в 1982 році.

Читаємо на ст. 4: “На цей час в Японії відомо більше тисячі різних місцезнаходжень, які відносяться до плейстоценового періоду. Всі ці знахідки переконливо спростовують попередні уявлення про пізнє заселення островів.”

Читаємо на ст. 5: “Звернення до археологічних матеріалів острова обумовлюється також тим, що періодизація і хронологія його культур кам’яного віку являється однією з найбільш опрацьованих в Японії і дає хороші можливості для кореляції з материковими культурами. Тому представляється доцільно починати давніх культур Японського архіпелагу, а саме з Хоккайдо (розуміється не ізолювано, а в тісному зв’язку з загальним ходом історичного розвитку на архіпелазі).

Нами враховуються основні розроблені японськими археологами схеми цього розвитку, який відрізняється від застосованих в працях советських археологів. Епоха первісного суспільства Японії, а по японській термінології, передісторія, умовно ділиться на чотири великих, різних по своїй тривалості періоди: кофун (300 – 600 років н.е.), яей (300 років до н.е. – 300 років н.е.), дзьомон (10 тис. років до н.е. – 300 років до н.е.), палеоліт (40 тис. років до н.е. – 10 тис. років до н.е.).

До періоду дзьомон відносяться культури неоліту. Що стосується додзьомонського часу, то його в Японії часто називають докерамічним періодом, або періодом докерамічних культур.”

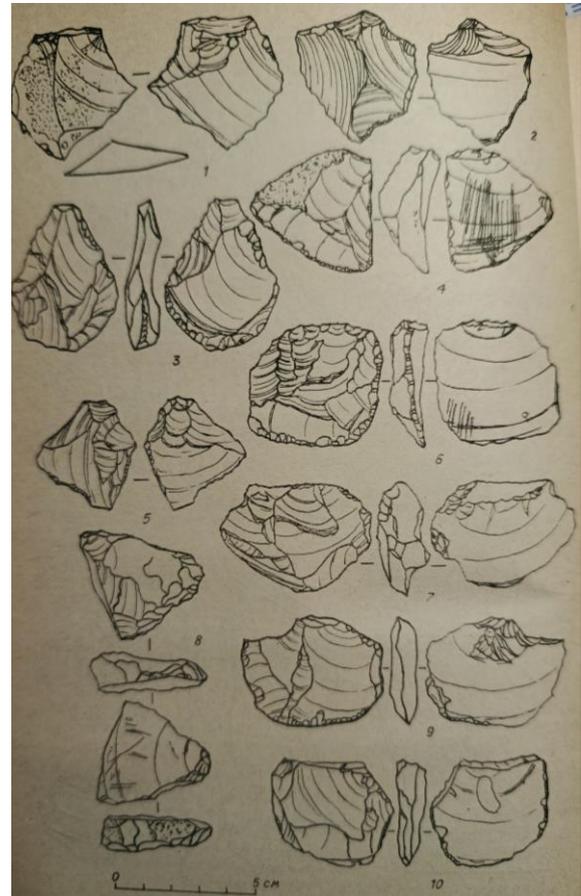
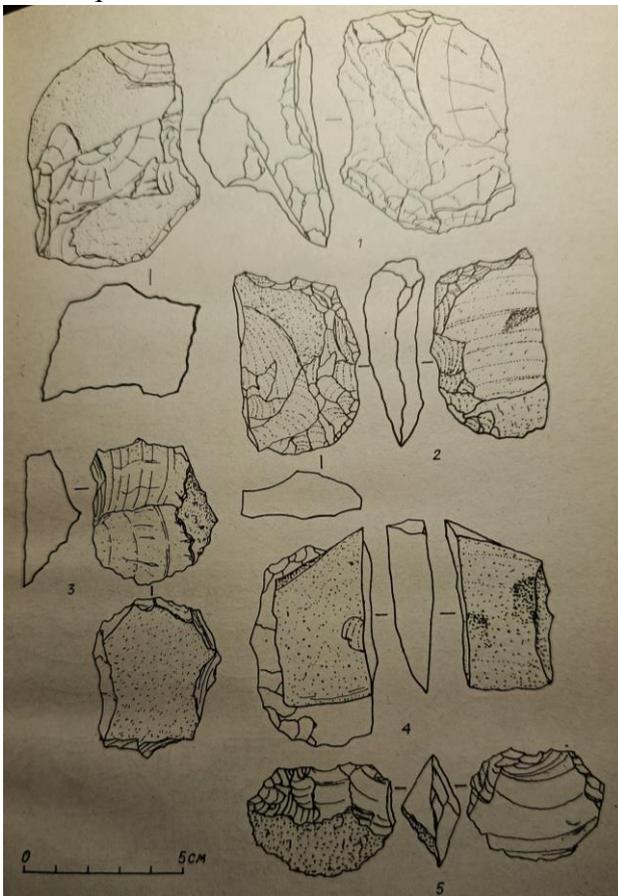
Читаємо на ст. 4: “На цей час в Японії відомо більше тисячі різних місцезнаходжень, які відносяться до плейстоценового періоду. Всі ці знахідки переконливо спростовують попередні уявлення про пізнє заселення островів.”

Про давність заселення Японських островів, можна прослідкувати по відкладах глинистих шарів в басейні рік Токійської долини.

Читаємо на ст. 17 - 18: “В басейні рік Токійської долини (рівнини Канто, Центральне Хонсю) авторами виділяються 5 плейстоценових терас, в верхній частині їх прослідковується 4 глиняних шари. Кожен із них утворився в результаті випадіння вулканічного попелу і зв’язаний з конкретним падінням попелу, тому вони хорошо виділяються і датуються. Самий верхній глинистий шар (Татікава) має вік 10000 – 30000 років, наступний за ним шар (Мусасіно) – 40000 – 60000 років, шар під ним (Сімосуйосі) – 70000 – 150000 років, а самий нижній шар (Тама) датується в рамках 150000 – 285000 років. В перших трьох шарах знайдені культурні рештки, а в нижньому шарі і синхронних йому відкладах ніяких слідів людини не знайдено.

В зв’язку з цими даними і будується періодизація кам’яного віку Японських островів. Виділяються 4 періоди: ранній палеоліт (до 30000 років), пізній палеоліт (30000 – 12000 років), мезоліт, або епіпалеоліт (12000 – 10000 років), неоліт (культура дзьомон – 10000 2300 років)

Найбільш ранніми пам’ятками японського палеоліту рахується Содзюдай і Хосіно. Правда, стоянка Содзюдай пики не має датування. Однак, на думку Т. Серідзави, її вік може становити в рамках 70000 – 130000 років (взято зі стелі). На стоянці зібрана велика серія виробів із кварциту. Серед них окрім досить чітко оформлених відщепів виділяються скребковидні інструменти і рублячі знаряддя.

Чопероформні знаряддя з стоянки Сімакі

Ножі і ножевидні знаряддя з стоянки Сімакі

Сімакі стоянка на знаходиться на о. Хоккайдо, визначений вік знарядь складає 19000 років.

Значно краще вивчено поселення Хосіно, де виділено 11 культурних горизонтів, які відносяться до палеоліту. Нижні горизонти (7 – 11) перекриваються шаром пемзи, вік якої близько 60000 років. Найбільша кількість знахідок виявилася в шарі 8. Тут знайдені нуклеуси, в тому числі левалуазького зразка, чопери, гостроконечники, скребки різці, проколки, ножі на пластинчатих відщепках, ретушовані відщепи із кременистого сланцю. На думку Т. Серідзави, вироби із нижніх горизонтів Хосіно нагадують знаряддя верхніх шарів з ділянки 1 поселення Чжоукоудянь, а із верхніх горизонтів – ділянки 15 Чжоукоудяня. Походження камінних інструментів нижніх горизонтів Хосіно він зв'язує в цілому з традиціями чопер-чопінгів Південно – Східної Азії.”

А тепер прочитаємо, що говорять інші японські археологи.

Читаємо на ст. 23: “Серед них є археологи, які скептично відносяться до знахідок із нижніх горизонтів поселення Хосіно і стоянки Содзюдай, рахуючи їх не артефактами, а кусками породи природного походження, які не мають ніякого відношення до діяльності людини. Полеміка по цьому питанню періодично спалахує на сторінках японських наукових видавництв.

Х. Ойи, наприклад, обережно підходить до проблеми появи людини на Японських островах в кінці нижнього палеоліту або в середньому палеоліті. Він не виключає можливості знахідок на архіпелазі пам'яток раннього палеоліту, але в той же час підкреслює, що не можна не враховувати спорів навколо знахідок із Содзюдай і нижніх горизонтів Хосіно і тих сумнівів, які вони викликають у винахідників. У всякому разі для того, щоб достатньо впевненіми, що ранньопалеолітичні індустрії реально існували на архіпелазі, на його думку, необхідно проводити наступні розкопки і об'єктивні детальні обговорення їх результатів.

Приблизно в тому ж ключі раніше висловився С. Сугіхара: “...В Японії, більш за все не існувало культур нижнього і середнього палеоліту. А якщо вони і були, то в процентному відношенні дуже мало. Категорично я не стверджую відсутність нижнього і середнього палеоліту в Японії. Якщо при обговоренні цього питання з'являться якісь серйозні аргументи, це буде здійсненням моєї мрії.”

Негативно відноситься до знахідок із нижніх горизонтів Хосіно і Іркутський археолог Г.І. Медведєв, рахуючи їх всього лише “зібранням кусків гірської породи.”

Як бачимо даних, які б точно підтверджували наявність раннього і середнього палеоліту в Японії немає. Один із авторів цієї книги Р.С. Василевський, перебуваючи в Японії оглянув артефакти 7 і 8 горизонтів поселення Хосіно, і як він говорить що ці артефакти є справжніми, грубо зробленими, про знаряддя з 9 по 11 горизонт Р.С. Василевський не повідомляє. Але 7 і 8 горизонти, які більш за все відносяться верхнього шару середнього палеоліту до нижнього шару пізнього палеоліту, який починається по японській хронології 30000 років тому, так як наступний шар, уже припадає на Вюрмський максимум, 25000 – 20000 років тому, і знаряддя які розглядав Р.С. Василевський були грубо зробленими, а вже в наступному горизонті виявлені індустрія яких характеризується технікою бокового сколювання відщепів, яка відсутня і на території Китаю і Далекому Сході московії.

Продовжуємо читати на ст. 18: “В час вюрмського максимуму, 25000 – 20000 років тому, на Японських островах вперше з'являється техніка пластин. Японські винахідники пов'язують її появу з впливом північно азійських культур. Найбільший розвиток техніка пластин отримує в Північній і Північно – Східній Японії. В той же час на заході і південному заході архіпелага розвиваються культури, кам'яна індустрія яких характеризується технікою бокового сколювання відщепів.

До кінця плейстоцену, 15000 – 13000 років тому, техніка мікропластин широко розповсюджується по всіх островах від Хоккайдо до Кюсю. Для культури північної Японії головною становиться своєрідна техніка розщеплення каменя, яка отримала назву юбецу, а також різці типу арая. Технологія камінної індустрії південних районів значно простіше. Тут переважала індустрія відщепів, мікропластини складають невеликий процент серед знаряддя стоянок, і нуклеуси не мають таких чітких і правильних форм, як пам'ятках палеолітичних культур півночі.

Неочікувано в комплексах камяних виробів цього періоду були зустрінуті рублячі знаряддя типу сокир з шліфованим лезом і боковими краями (рис. 2). Поява таких інструментів одна із цікавих, дослідників сумнівалися в їх давності. В цей час рублячі інструменти з шліфованим лезом знайдені на десятках стоянок в різних районах Японії. При цьому найбільш ранні зафіксовані на стоянках, яким 25000 – 15000 років. Т. Серідзава зв'язує походження японських сокир з подібними сокирами Австралії, вік яким близько 30000 років.”

Цікаво, як міг потрапити ця сокира з Австралії, в Японію, якщо ніяких переміщень пітекантропів Москальський археолог академік О.П. Окладніков, який вивчав Японську археологію відмічав, читаємо на ст. 35: "...що на території Примор'я також є кам'яні вироби типу рубил і чоперів. В відношенні культури пластин Хоккайдо він вказав, що ця техніка свідчить "про якихсь взаємних культурних зв'язках найдавнішого населення Японії і племен які проживали в Дунбеє Східна Монголія і в басейні Амура". Ні про яких пітекантропів з Австралії він н згадує.

Як говорить О.П. Окладніков, що як в Японії так і в басейні Амура, синантропи виготовляли рубила і чопери. А вготувити пластинчаті знаряддя, як і сокиру з шліфованим лезом синантроп не міг, із за будови кісті руки, а це значить що їх виготовляла людина сучасного типу, яка прийшла на схід з території України, а це відбулося не раніше 5000 років тому.

А тепер розглянемо про Японську кераміку, давність якої згідно з даними японських археологів збігається з технікою мікропластин, а це означає, що ці технології були принесені, одночасно, тими ж самими людьми.

Рис. 2. Каменний топор с шліфованим лезвом. Стоянка Окдаи-Ямамото І (преф. Аомори, Северное Хонсю), датується по С₁₄ 12 700 лет

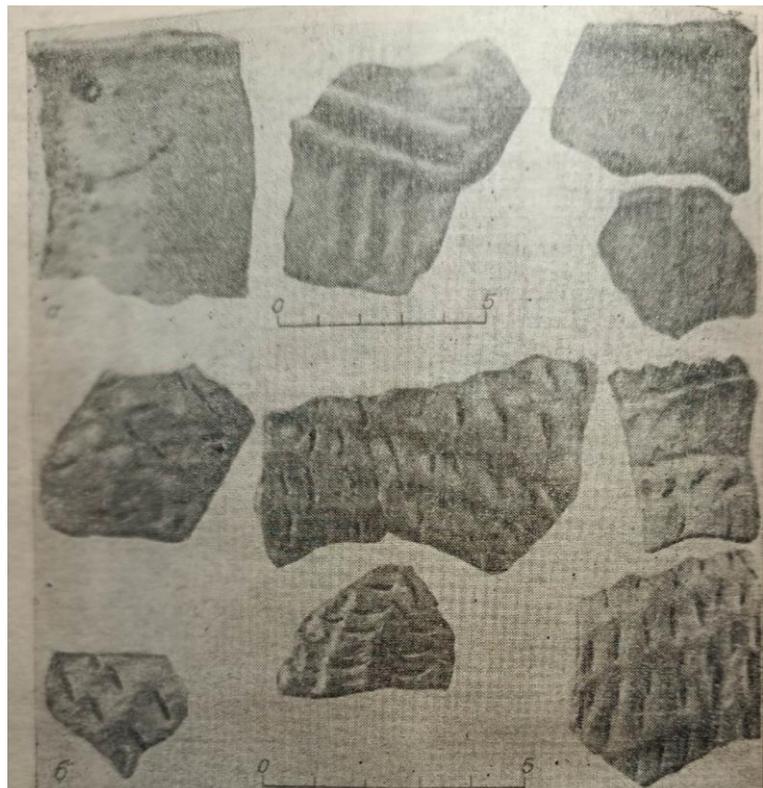

Рис. 3. Древнейшая керамика Японии. а — третий горизонт; б — второй горизонт.

Читаємо далі на ст. 19: "Справжньою сенсацією стало відкриття в Японії на стоянках, які відносяться ще до плейстоценового часу, кераміки. Найбільш давні фрагменти глиняної посуду, прикрашених рельєфними наліпними валиками, в комплексі з мікронуклеусами, мікропластинами і лижеподібними сколами, які були знайдені в третьому горизонті багатощарового поселення в печері Фукуї на Кюсю (рис. 3).

Якщо їх орієнтовний вік (12400 ± 350 років, 12700 ± 500 років) вірний, то це самий давній глиняний посуд в світі. Однак дуже рання поява кераміки в Японії визиває сумнів у деяких японських археологів, і датування його, безумовно, вимагає додаткових доказів.

Біля 10000 років тому широко розповсюджуються пам'ятки, характеризується керамікою з мотузьяними відпечатками, двосторонньо ретушованими наконечниками стріл, кістяними риболовними крючками і т.д. Ці пам'ятки зв'язуються з культурами дзьомон. "

А, хто і коли відкрив культуру дзьомон?

Початок археології в Японії 1877 році заклав американський дослідник Е. Морзе, який в префектурі Аоморі, розкопав кучі з мушлями. В результаті розкопок були виявлені камінні наконечники списів і стріл, ножі і скребки, витончений глиняний посуд, прикрашений відтисками

мотузок, який Е. Морзе в своєму звіті назвав “cord mark” в перекладі “мотузяний штамп”, а японською “дзьомон”. Е. Морзе встановив їх вік по кучі з мушлями, який становить **3000 років**. Читаємо на ст. 8: “В 1878 році англієць Д. Мілн почав розкопки напівпідземних жител (татеана) і куч з мушлями на Хоккайдо. Конкретно ці випробування дали уявлення про типи давнього житла в Японії. Після Д. Мілна Хоккайдо відвідали Е. Морзе і нідерландець Г. Зібольт. В 1879 році вони надрукували в своїх країнах звіти про дослідження на Хоккайдо, які визвали дискусію про походження японців і їх відношення до айнів. Справа в тому, що при розкопках в Аоморі разом з фрагментами глиняного посуду і кам’яними знаряддями знайшли людські кістки. Причому вони були розколоти так, як зазвичай розбивають кістки тварин, щоб достати кістковий мозок. Це дало Е. Морзе нагоду зробити припущення про те, що в давності на стояні жили племена людодів. А так як ні айни, ні японці ніколи не були канібалами, до того ж матеріали розкопок відрізнялися від обикновених айнських і японських речей, він запропонував гіпотезу про приналежність куч мушлів Аоморі невідомим доайнським племенам, яких назвав протоайнами. В той же час Д. Мілн і Г. Зібольт виступили з теорією айнського походження японців.

Пізніше гіпотезу Е. Морзе розвинув японський учений С. Цубої. Він доводив, що кучі із мушлів належать народу, який в айнських легендах називається коропоккуру. Згідно цих легенд, коропоккуру були карликами (айнське слово “коропоккуру”, або “коропокунгуру”, що дослівно означає “люди які живуть під листям білокопитника”).”

Як бачимо, на схемі ранньопалеолітичних місцезнаходжень Японії, на північних островах нічого не знайдено, тому туди на вільну територію через Сахалін і Курили прийшли айни.

Айни принесли, на північ Японії о. Хоккайдо, розвинуту техніку мікропластин і кераміку, тоді як на інших островах Японії, де проживали синантропи переважала індустрія відщепів, рубил і чоперів.

А далі подивимося, як фальшувалася історія Японії.

Читаємо на ст. 22: “Особливістю японського мезоліту являється поява кераміки. Найбільш рання кераміка з лінійним рельєфним орнаментом, як уже відмічалось, знайдена в третьому горизонті печерної стоянки Фукуї на Кюсю, де вона датується часом 12400 ± 350 років, 12700 ± 500 років. Схожа кераміка знайдена також на стояні Камікуроїва 9 на Сікоку. Правда, тут вона зустрінута в комплексі не з мікропластинами і мікронуклеусами, як в Фукуї, а з біфасними черешковими наконечниками, вік яких визначається радіоуглеродним методом 12165 ± 600 років.”

Що ж ми бачимо, що перша кераміка в Японії появилася на самому півдні, рядом з Коресю, звідкілья синантропи прийшли в Японію, але в Кореї тоді ніякої кераміки не виявили.

Читаємо на ст. 29: “Грунтуючись на цих датах, Т. Серідзава навіть писав, що кераміку винайшли палеолітичні люди – збирачі-мисливці Східної Азії, які мігрували в Японію. При чому, на його думку місцем народження кераміки був район, який охоплював територію від Північного Кюсю до материка, а її винахідниками – носіїв які розповсюдились на сході Азії “мікролітичних” культур. Така смілива гіпотеза визвала заперечення С. Яманоуті і Т. Сато, які, застерегли Т. Серідзаву від помилки при віднесенні ранньої кераміки до палеоліту, вказували на той факт, що в могильниках так званого періоду народження культури дзьомон разом з керамікою знайшли кістяні знаряддя з вкладишами, типовими для неолітичних стоянок Сибіру, або кам’яні знаряддя, аналогічні північноманчжурським трикутовим проколкам. Піддається критиці і точка зору Т. Серідзави про самостійне зародження кераміки в Японії. С. Яманоуті і Т. Сато виразили негативне відношення до результатів радіоуглеродного датування, яке не відповідає з загальною тенденцією хронології, і стверджували, що культура дзьомон почала свою історію 5000 років тому.”

Читаємо на ст. 30: “Серія радіоуглеродних дат, яка торкається пам’яток культури дзьомон, була отримана також у 1962 – 1966 роках. Не дивлячись на те, що ці дати були “розкидані” по часу, а в їх послідовності були значні пробіли (від 6050 до 3200 років тому), вони послужили основою для критики і перегляду результатів попередніх випробувань. Перегляду була підвергнута перш за все хронологічна послідовність пам’яток дзьомон Хонсю, розроблена по типам кераміки. Вона виявилася несумісною з радіоуглеродним датуванням.”

Японські археологи С. Яманоуті і Т. Сато, правильно стверджують, що культура дзьомон почала свою історію не раніше як 5000 років тому. Якраз тоді на північні острови Японії і прийшли Орії Трипільці з території України, яких сьогодні називають айнами.

Антропологічне порівняння айнів і японців:

- 1) айни вищі, за монголоїдів японців;
- 2) в айнів ростуть вуса і бороди, як і в білої людини, тоді як в монголоїдів вони не ростуть;
- 3) волосся в уйгурів пряме темно-каштанове або світле, а у китайців пряме жорстке чорне;
- 4) в айнів ніс вузький, а перенісся високе, тоді як у японців ніс широкий, а перенісся низьке;
- 5) в айнів вилиці помірно розвинені, а в японців дуже розвинені виступаючі;
- 6) в айнів очна яма висока, у японців вузька горизонтальна;
- 7) у айнів епікантус відсутній, а в японців він дуже виражений;
- 8) зубна система айнів така, як у білих людей, у японців, як у синантропа лопатоподібні різі;
- 9) колір шкіри айнів більш світлий, а у японців темний;
- 10) форма черепа у айнів, як у білої людини доліхократія, тоді як у японців брахікранія, воно круглоголові із за чого, наші предки їх назвали монголами – круглоголовими.

АЙНИ

І головне будова мозку айнів, відрізняється від мозку монголоїдів. В айнів переважає передня лобна частина мозку, яка відповідає за керуванні поведінкою і свідомі дії, а це мислення, планування, логіку, прийняття рішення, мовлення, довільні рухи, моральні норми, соціальну поведінку, самоконтроль, увагу, ініціативу і мотивацію, тоді як у монголоїдів переважає потилична частина мозку, яка відповідає тільки за зір і обробку зорової інформації.

Якщо поглянути на одяг айнів, на ньому домінують добре знайомі нам **мізинські меандри**. Кераміка айнів схожа на **трипільську**. А один з царів тамтешньої землі, як свідчать міфи цього найдавнішого народу, носив таке собі японське ім'я Пан. Монголоїди японці, назвали оріїв "айнами", що у перекладі означає "біла людина".

Ще донедавна чоловіки айни носили довгі вуса, жінки на свята одягали вишиті сорочки і розмальовували орнаментом писанки, такі ж, як і в Україні. Їхня культура є цілком відмінною від традиційної японської. Донедавна молоді чоловіки айни, мали пострижену чи поголену потилицю і довге волосся на тім'ї. Такі самі **чуби - оселедці** були у князя Святослава хороброго і його воїнів у козаків, і в усіх оріїв, вони мають глибоку праісторію.

Айни були сміливими та гордими воїнами, вважаючи смерть кращою альтернативою полону. Тому з правого боку вони носили особливий ніж. Але він використовувався лише для здійснення ритуального самогубства, яке у них звалося "ерітокпа". Пізніше цю традицію запозичать самураї, назвавши на свій лад "харакірі". Ритуальне самовбивство нерідко дійсно було кращим за полон.

Айни були також чудовими лучниками, вони могли стріляти далеко і влучно. Їхні луки були досить тугими, що надавало стрілі високої початкової швидкості і убивчої сили. Наконечники виготовлялися з кістки або каменю і намазувалися аконітовою отрутою. Пізніше вістря стріл стали виготовляти з металу, так само змащуючи їх смертоносною отрутою. Айни винайшли також односторонні якісні мечі завдовжки півметра з невеликим згином в сторону спинки. Мали ручку, що дозволяло, у разі потреби, тримати меч двома руками. В зв'язку з тим, що на території Японії немає якісної залізної руди, а сталь виплавлялася з залізного піску, то мечі виготовляли, за доволі складною технологією. Спочатку виплавлялася сталь, яка була неякісна. З виплавленої форми відбивалися невеликі куски, які ділилися на два сорти оди який мав більше вуглецю більш твердий, а інший м'який в якому було мало вуглецю. З цих кусків шляхом кування виготовляли пластини, з пластин шляхом ковальського зварювання виготовлялися дві заготівки, одна з твердої сталі а інша з м'якої. Після цього, шляхом кування, ці пластини зварювалися, зовнішня рубаюча частина виливалася з твердого металу, а спинку з м'якшого і в'язкого. Після чого меч проходив особливу термічну обробку з подальшим заточуванням і поліруванням. Готовий меч був неймовірно гострим, міцним і, у той же час, гнучким та пружним. Айни навчилися досконало володіти цією зброєю. У них існував культ меча: його шанували, зберігали у спеціально відведених місцях, ним гордилися, передавали у спадок. У бою айни часто відмовлялися від щита і билися двома мечами.

Історія АЙНІВ, це трагедія орійської гілки людства, котра на грані повного зникнення.

На сьогодні в Японії на Хоккайдо залишилося всього до 50 тисяч айнів.

Канібали синантропи, яких було більше, підло вбивали айнів, відрізали голови, як це було і в інших місцях, де синантропи вбивали оріїв.

Змішування оріїв з монголоїдами мало специфічний вплив на формування сучасних японців.

У великій пошані у них вишня (сакура), яка користується не меншою повагою і серед українців. Монголоїди самі нічого придумати не могли і не можуть, тому вони перейняли в айнів їхню високу культуру і ієрогліфічне письмо, яким монголоїди японці, як і китайці користуються і до нині. Одним із символів, шанованих у сучасній Японії, є **Сварга**, тобто, свастика, яку в Японію принесли айни. **Сварга була священним знаком наших пращурів**, це символ безперервності прогресу, колообігу життя. Айни навчили монголоїдів виготовляти мікропластин і кераміку, але так як кість руки синантропа, не дозволяла його виготовити, то у них переважала індустрія відщепів і неякісна кераміка.